

WHO:n maailman potilasturvallisuuspäivä 17.9.2021

Potilas- ja asiakasturvallisuuspäivä 17.9.2021

Tarinoita äidin ja vastasyntyneen turvallisuudesta

*Kerro tarinasi raskausajasta ja synnytyksestä
-kysely 18.6.-10.9.2021*

Rovaniemen kaupunki

LATU- eli Laadunhallinta-, asiakas- ja potilasturvallisuustyöryhmä

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarinani: Heinäkuinen tyttö

Mitä tekisin itse toisin? -Vaatisin enemmän osastolla olessa (apua)

Mikä meni hyvin? - Synnytys ja siellä ollet kätilöt. Oli ihan parhaita

Missä oli parantamisen varaa? - Osaston palvelu. En saanu yhtä hyvää apua ja ohjeita kuten esim vierustoveri. Meidän vauvan syöntiä ei seurattu ei kysytty miten voidaan. Lähetettiin kotia ja vaikka paino oli vaan laskenu. Ja sitten tyttö kuivu ja oltiin siinä tilassa et tyttö olis voinu kuolla. Saatiin niin huono neuvonta ja apu osastolla olessa. Onneksi lasten osastolla oli täydellinen henkilökunta jotka autto meitä ja opetti vauva hoitoa.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Hyvin sain tukea

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Synnytyksessä oli tosi ihanat kätilöt ♥

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Jännittystä vai. Ei isompia pelkoja

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Synnytys oli tosi turvallinen ja meistä pidettiin huolta

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Omalle äidille ja anopille

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarinani: Koen että raskauteni ja synnytykseni vuonna 2015 meni pääsääntöisesti hyvin. Mutta on asioita joita olisin toivonut menevän toisin. Tuntuu, ettei minua aina otettu ensiodottajana/synnyttäjänä tosissaan.

Mitä tekisin itse toisin? - Etsisin itse enemmän tietoa asioista

Mikä meni hyvin? - Koin, että synnytyksessä minusta huolehdittiin tosi hyvin ja olo oli turvallinen.

Missä oli parantamisen varaa? - Minulla todettiin raskausaikana streptokokkilöydös, mutta sanottiin että se oli täysin harmiton. Ainoastaan synnytyksessä sain antibioottia ettei pöpö tartu vauvalle. Kuitenkin itse sain tietoa, että pöpö olisi voinut laukaista synnytyksen etuajassa tai tehdä keskenmenon. Sain supistuksia raskausviikoilla 17-20, mutta minulle sanottiin että en voi tietää miltä supistukset tuntuvat, kun en ole ennen synnyttänyt - no synnytyksessä ne tuntuivat samalta, vain kovemmilta. Myöhemmin olen epäillyt että nämä varhais supistukset ovat olleet streptokokin aiheuttamia koska se on yksi oireista. Onneksi lapselle ei tullut mitään haittoja.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olisin kaivannut enemmän perhevalmennusta sekä tietoa streptokokista

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Silloiselta puolisoilta vain vähän. Hoitohenkilökunnalta hyvää tukea.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Streptokokki pelotti, mutta muuten meni hyvin

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Koin sen turvalliseksi, vaikka lapsi syntyi käynnistyksen kautta imukupilla

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Kätilöille

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Synnytys

Mitä tekisin itse toisin? - Olisin rohkeammin vaatinut oikeuksiani.

Mikä meni hyvin? - Synnytys oli huikea kokemus. Pärjäsin lähes loppuun asti ilman kipulääkkeitä ja kaikki oli niin ihanaa.

Missä oli parantamisen varaa? - Synnytykseen tuli harjoittelija, josta en osannut kieltäytyä. Hän ompeli minua yli tunnin ja se oli tosi kivuliasta. Olen tajunnut myös myöhemmin, että jälki ei ollut hyvää ja olen kärsinyt siitä tähän päivään asti.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Aivan ihanasti huolehdittiin neuvolassa ja säännöllisiä tarkastuksia koko ajan. Ymmärtäväinen ja rohkaiseva hoitaja joka iloitsi raskaudesta kanssani koko ajan.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Puoliso jaksoi hieroa ja hoitajat jaksoivat kannustaa ja tsempata.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Kaikki tuntui menevän luonnollisesti ja helposti. Odotin innolla synnytystä.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Kaikki meni hienosti siihen asti kun lapsi syntyi. Olin tosi kipeä juuri ennen ponnistusta, mutta selvisin. On se vaan niin hieno tapahtuma! Sen jälkeen oli ikävä kokemus ompelusta ja hoitohenkilökunnan nihkeä suhtautuminen siihen, että halusin lapsen viereeni perhepedissä. Toisaalta ei myöskään tarjottu apua väsymykseen. Olin valvonut 28 tuntia putkeen.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Oman neuvolan terveydenhoitajalle.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Olen itse suurperheen lapsi, raskausaika tai synnytys eivät ns.pelottaneet tai jännittäneet etukäteen. Raskaus oli toivottu. Neuvolassa oli turvallista käydä ja onnekseni neuvolassa oli ns oma ultra niin lapsen kehitystä pystyi seuraamaan käynneillä. Synnytyksen lähestyessä lapsen kokoa alettiin seuraamaan, kookkaasti näytti kasvavan. Sokeriarvini oli koko raskauden ajan kunnossa, rasituksenkin kävin kahdesti. Ikävä kyllä koko arvio laski viime netreillä kokoajan to, pe, la, su, ma kun jokapäivä kävin ja sain aina seuraavalle päivälle uuden ajan. Synnytys käynnistettiin. Ponnistusvaihe kesti yli 2h ja olin jo siinä tilassa että lääkäri sanoi tulevalle isälle:jos ei lapsi nyt synny niin lähetään hätäsektioon. Imukuppi irtoili. Yksi kätilö painoi vatsaani, molempia jalkoja piti kätilöt, yksi kätilö lääkärin apuna. Ja esikoisemme syntyi alateitse, kuin ihmeenkaupalla ilman vaurioita. 4kg780g. Rv 42+1. Synnytyspelko ei tullut tai jäänyt, epävarmuus painoarvoita kohtaan kyllä.

Mitä tekisin itse toisin? - Olisin käynyt synnytysvalmennuksessa tai etukäteen selvittänyt enemmän synnyttämisestä. Ihan konkreettisesti, mitä siinä voi tuntea ja tapahtua. Mihin keskittyä.

Mikä meni hyvin? - Raskausaika

Missä oli parantamisen varaa? - Synnytyksen olisi voinut käynnistää aiemmin. Sekä imetyksen haasteista en tiennyt.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Lähimmäiset tuki ja oli läsnä. Toivoisin synnytysvalmennuksessa kuuluvan neuvolatarjontaan, eikoislapsen kohdalla olisi todella tärkeää! Sekä myös imetyksenhaasteista.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kätilöt olivat ihania ja läsnä. Lapseni isä oli tukena.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ei ollut huolia tai pelkoja, koin ajan turvalliseksi.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Etukäteen ei. Jälkikäteen kun on enemmän tietoa kookkaan lapsen synnyttämisestä alateitse, on huolia herännyt. Onneksi kaikki meni hyvin.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä.

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Siskolleni

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Synnytys

Mitä tekisin itse toisin? - Tein kaikkeni

Mikä meni hyvin? - Pysyin koko ajan toimintakykyisenä

Missä oli parantamisen varaa? - Osa hoitajista ja lääkäreistä ei välittänyt kivuistani

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Ihan ok mutta kaikkia tuntemuksiani ei otettu vakavasti, vaikka olisi ollut syytä kuten myöhemmin selvisi

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Koin varsinkin toisen raskauden ajan koko ajan pelkoa koska edellisissä raskauksissa ongelmia

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Koin muutamia toimenpiteitä väkivaltaisina

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Molemmat synnytyksissäni olleet kättilöni

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 1990-1999

Tarina: Synnytin poikani v. 1997 Länsi-Pohjan keskussairaalassa 22 -vuotiaana. Raskausaika sujui hyvin ja synnytys alkoi n. päivän jälkeen lasketun ajan heinäkuussa. Heti "laitokselle" saavuttuttuani minua pyydettiin asettautumaan tutkimuspöydälle. Pöytä kuitenkin siihen kiivettyäni rymähti alas ja instrumentit sinkoivat pitkin lattioita (en ole satakiloinen :D vaan siihen aikaan hyvinkin kevyt vielä viimeisilläni). Minulle laitettiin epiduraalipuudutus ja kalvot puhkaistiin. Synnytys kesti kuitenkin pitkälle seuraavaa vuorokautta ja muistoni itse synnytyksestä ovat kivuliaat, mutta kuitenkin hyvät. Kun viimein sain ponnistaa, kaikki meni nopeasti. Vierelläni oli kättilöopiskelija koko ajan, vaikka muun henkilökunnan vuoro vaihtui. Myöhemmin osastolla ihmettelin heikkoa oloani. Kysyin hoitajilta hb -arvoa. He kertoivat sen olevan 136 ja että minun tulisi reippaasti nousta ylös ja hoitaa vauvaa. Kuitenkin ylös noustessani tunsin pyörtyväni. Viereisessä pedissä oli keisarileikkauksen käynyt rouva, jolle tuotiin rautatabletteja. Minua ja poikaani kotiutettiin viiden vrk:n kuluttua, jolloin kättilö puhui, että minun tulisi jatkaa rautatablettien syöntiä, koska hb:ni oli synnytyksen jälkeen ollut vain 79 ja oli mietitty verensiirtoa. Minä kerroin sillon, etten ollut vielä saanut ensimmäistäkään rautatablettia, jolloin kättilö syöksyi hakemaan niitä. Katsoin poikaani. Olin kuitenkin varma, että hän on minun, eikä vaihtunut naapurin kanssa! Nuorena ja hyväkuntoisena toivoin nopeasti koettelemuksesta.

Mitä tekisin itse toisin? - Kuuntelisin potilasta ja hänen tuntemustaan olosta.

Mikä meni hyvin? - Kättilöopiskelijan kannustus, myötätunto ja rinnalla olo. Hän onkin nykyisin tohtori ja opettaja!

Missä oli parantamisen varaa? - Alkuvaiheen vastaanotossa ja potilaan tuntemuksien todesta ottamisessa osastohoidon aikana.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Terveystenhoitajani neuvolassa oli aivan upea.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - En pitänyt pääkättilön "läähätä kuin janoineen koira" hokemasta. Kättilöopiskelijan koin ainoana todella minulle tukea antavana henkilönä. Hän hoiti synnytyksen, vapautti napanuoran pojan kaulan ympäriltä, oli rinnallani koko ajan ja kurssi minut lopuksi kokoon. Hän kävi myös osastolla tervehtimässä minua.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Olin hyvinvoiva odottaja. Itsekin alaa opiskeleva. Tietoa oli (liikaakin).

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - En varsinaisesti osannut pelätä mitään

Haluatko lisää lapsia? -

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Esikoinen syntyi 6/19. Raskausaika meni hyvin, ei mitään ongelmia tai huolia. Olen terveydenhoitaja ammatiltani joten neuvolakäynnit olivat pitkälti sisällöltään tuttuja itselleni, toki sikiön sykkeet ihana aina kuulla ja jutella toisen ammattilaisen kanssa.

Synnytys eteni nopeammin kuin olin osannut arvata. Sekä itse että myös synnärin henkilökunta varmaan olettivat synnytyksen kestävän pitkään ja olikin yllätys vähintään itselleni että vasta epiduraalia saadessani alkoi jo ponnistittaan. Lähes luomuna siis mentiin.

Jälkihoito osastolla kokonaisuudessaan hyvää ja molempia vanhempia huomioivaa.

Mitä tekisin itse toisin? - Ehkä napakammin kertoisin kivusta. Toki koko synnytyksen ajan odotin sitä että kivut kasvaisivat mutta ei ne kasvanutkaan niin koviksi kuin odotin ja oletin.

Mikä meni hyvin? - Ammattilaisen rauhallisuus.

Missä oli parantamisen varaa? - En osaa sanoa. Ehkä ei saisi olettaa että ensimmäinen synnytys aina kestää pitkään.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sen mitä halusinkin, niin myös sain.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Aika vähän mutta en varmaan olisi enempää tarvinnutkaan.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Turvalliseksi, ei ollut huolia tai pelkoja.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Turvalliseksi kun kätilö oli läsnä.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Jari Sinkkonen

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Synnytys ei mennyt kuin suunnittelin. Vauva oli otsa tarjonnassa, tätähän ei vielä tiedetty kuin vasta synnytyksen jälkeen. Kymmeniä näytteitä otettu vauvasta ja jälkeenpäin kättilö nauroi että "ihmeytelinkin että ompa kalju vauva tulossa". Otsassa lapsella edelleen arpi näytteiden otoaista. Hätäsektiolla lapsi syntyi. Ei uskottu jonkin olevan vialla vaan en vain ensi synnyttäjänä tiennyt mistään mitään. Kivun lievittäjät ei auttaneet vaan vasta leikkaus spinaali toi helpotuksen.

Mitä tekisin itse toisin? - En synnytä enään

Mikä meni hyvin? - Pari ihanaa hoitajaa osastojalla synnytyksen jälkeen, hyvät neuvot ja avut sain ja pystyin turvallisesti mielin lähtemään kotiin esikoisen kanssa

Missä oli parantamisen varaa? - Ainahan tiimiin sattuu joku mätä omena, toivotaan heidän huomaavan olevansa väärällä alalla.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Raskaus aika sujui hyvin ja neuvola ajoilta vain hyviä muistoja.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Onneksi mies oli tukena ja huolehti hoidostani kun en itse kivuilta siihen pystynyt

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Raskaus aika oli jännittävää ja neuvolasta sai tarvittavan tuen ja ohjauksen

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ei kovinkaan turvallinen olo jäänyt. Ei siinä tilanteessa osannut huolehtia vaan jälkikäteen mietittynä sanon vaan huh kaikki meni lopulta parhain päin.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Synnytin kuopuksen suunnitellusti kotona. Toivoisin, että äidin ja vastasyntyneen turvallisuuden yhteydessä puhuttaisiin myös ympäristön tekijöistä ja sitä miten sairaalan ympäristö vaikuttaa synnyttäjään. On tilanteet että sairaalan toimenpiteitä tarvitaan. Ja koti on monesti yhtä turvallinen ympäristö synnyttää. Koti on nimenomaan sen turvallisuuden tekijä jossa oma tuttu ympäristö, perheen jäsenet, ennalta tuttu kättilö jama mahdollisesti myös doula ja muut läheiset mahdollistavat optimaalista synnyttäjän hormoni ja synnytystoimintaa. Näin koin omassa kotisyntytyksessä kuinka turvalliselta se tuntui ja kuinka vahvasti tunsin yhteyden omaan kehoon ja syntyvään vauvaan. Toivoisin että turvallisuudesta puhuttaisiin odottavan perheen kanssa- mitä se heille tarkoittaa.

Mitä tekisin itse toisin? - Puhuisin avoimesti kotisyntytyksen suunnitelmista. Sitä esti pelko tuomiosta ja pelottelusta. Järjestäisin itselle enemmän tukea ensimmäiselle kuukaudelle synnytyksen jälkeen (ruokaa, isommille lapsille seuraa yms).

Mikä meni hyvin? - Kaikki! Aivan upea raskaus ja synnytyskokemus!

Missä oli parantamisen varaa? - Asenne sairaalassa lastenlääkäriltä meidän valinnoista oli hurja. Harmi että oletetaan että haluan vaarantaa lapseni. Sen sijaan olin ottanut jokaisesta asiasta selvä ja tein tietoisia päätöksiä. Toivoisin että luotettaisiin ja tuettaisiin perheiden päätöksiä tuomitsematta. Imetystukea olisin kaipannut tosi paljon kun vauva hylkäsi rintaa.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Meillä on ollut upea neuvolan täti! Halusin kuitenkin enemmän tietoa vanhemmuuteen kolmen lapsen äitinä.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Palkasin oman kättilön ja doulan! Ja pyysin vielä ystävän mukaan ja puolison. Ilman heitä en olisin pärjännyt. Olisin toivonut doulaa itselle myös ensimmäisten lasten synnytyksissä mutta en van tiennyt tästä mahdollisuudesta. Olisin halunnut että minulle jo raskausaikana kerrotaan vaihtoehtoisista palveluista myös mitä yritykset ja muut järjestäjät tarjoavat. Monista kuulin vasta jälkepäin. (Esim doula, äitiys fysioterapia, vyöhyketerapia itselle ja vauvalle, osteopatia yms).

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Turvallisiksi koin. Oli riittoja äitini ja isoäitini kanssa joista yllättyin.

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Aivan upea ja turvallinen synnytys! Imetykseen olisin voinut jollain tavallavalmistutua enemmän/parempi. Myös vauvan keltaisuudesta olisin tarvinut tietoa.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Robin Lim

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Tyttärenme syntyi Lapin keskussairaalassa marraskuussa suunnitellulla sektiolla.

Mitä tekisin itse toisin? -Pudottaisin enemmän painoa ennen kuin tulen raskaaksi.

Mikä meni hyvin? - Yleisesti henkilökunta otti hyvin huomioon sen että mieheni ei juuri puhunut suomea.

Missä oli parantamisen varaa? - Tuntui että lapsen syntymän jälkeen jäin taka-alalle. Koko raskauden ajan minun ympärilläni oltiin häärity, mutta heti kun vauva oli syntynyt minulla ei tuntunut olevan enää niin paljon väliä. Pudotus ei ollut korkea, mutta laskeutumisalusta oli kova. Esim. jouduin itse huolehtimaan etten jäänyt ilman ruokaa, kukaan ei esim. millään tavalla synnytyksen jälkeen tiedostanut sitä että minulla oli ollut raskaudenajan diabetes ja kuinka edetä asian kanssa synnytyksen jälkeen. Minulla oli myös kananmunaa isompi tyrä joka oli tullut raskauden myötä ja sitäköön kukaan ei millään tavalla noteerannut. Neuvolassakin asia tunnuttiin unohtavan ja minun oli kysyttävä asiaa itse. Toinen asia mistä en pitänyt oli se että kun vauvamme oli teholla ja jos menin häntä katsomaan puolilta öin tai puolen yön jälkeen minua hoputettiin lähtemään. Hoitajan asenne oli tosi ynseä ja tunsin ettei hän halunnut minua sinne vaikka teholla sai vieraila ihan mihin aikaan tahansa. Tilannetta ei helpottanut se että itkin kun ikävöin pientä tyttöämme ja minusta oli kauheaa nähdä hänet letkuissa. Tästä kaikesta huolimatta minua yritettiin hoputtaa ulos.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -Raskauden aikana sain hyvin tukea enkä jäänyt kaipaamaan mitään.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Synnytys tapahtui suunnitellulla sektiolla. Eniten pelkäsin epiduraalineulaa, ja sekään ei loppujen lopuksi tuntunut oikein missään. Ainoa mikä jäi vaivaamaan oli se että minua pelotti kun suuni meni melkein tunnottomaksi ja minun oli vaikeaa pitää silmät auki. Pelkäsin että jotain pahaa oli tapahtumassa ja kerroin että suuni on lähes tunnoton ja minun on vaikeaa pysyä hereillä, mutta lääkäri ei edes selittänyt että se on normaalia.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Sain tyrän raskauden myötä ja pelkäsin että mitenkä se vaikuttaa vauvaan. Neuvolasta minulle kerrottiin että vauva on turvassa. Pääasiassa olin hyvillä mielin ilman pelkoja, mutta jännitin välillä että mitä jos tyrä menee niin pahaksi että se pitäisi operoida ennen synnytystä.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Koin synnytyksen ihan turvalliseksi.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Meidän neuvolatädille.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Olemme sateenkaariperhe ja saimme läpi koko raskausajan, synnytyksen ja nyt edelleen lapsen kanssa yhdenvertaista kohtelua neuvolassa ja sairaalassa. Asia ei ole sateenkaariperheelle mitenkään itsestänselvyyttä vielä tänäkään päivänä. Olemme saaneet kokea olevamme ihan tavallinen perhe muiden joukossa ja olen siitä kiitollinen kaikille kohtaamillemme ammattilaisille.

Mitä tekisin itse toisin? - En mitään

Mikä meni hyvin? - Kaikki niin raskausaikana kuin synnytyksessäkin meni moitteettomasti.

Missä oli parantamisen varaa? - Ei missään

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain tavanomaista neuvolatukea ja minulle se riitti.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - LKS:ssä tuki ja kättilöiden kannustus ja ammattitaito olivat timanttista laatua!

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Normaalit tulevan äidin huolet.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Pelkäsin etukäteen, mutta asiaa itse käsittelemällä sain pelkoni kuriin.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - En uskalla antaa kellekään noin isoa titteliä

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Ei mennyt ihan kuin Strömsössä

Mitä tekisin itse toisin? - Kokenut lääkäri synnytyksen suunnittelutapaamiseen

Mikä meni hyvin? - Lapsi oli kaikesta huolimatta terve

Missä oli parantamisen varaa? - Lääkäri tiesi sektion tarpeesta tunteja ennen kuin se tehtiin. Ei halunnut vaivata yövuorossa olevaa leikkaussaliryhmää vaan järjesti sektion aamuryhmälle

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Parempi asiakaslähtöinen perhevalmennus, nyt meni kunkin hallinnon alan näkökulmasta ja kaukana perheen tietotarpeista

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kätilö oli erinomainen, rauhallinen tuki, lääkäri oli kärsimätön ja turhautunut synnytyksen etenemiseen

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ok. Turha diabetespäily ja -huoli neuvolan antaman rikkinäisen mittarin vuoksi.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ok. Yksi ultran tutkimuksista lääkäreistä heitti aika asiattomasti/vastuuttomasti kommentteja lapsen mahdollisesta vammaisuudesta.

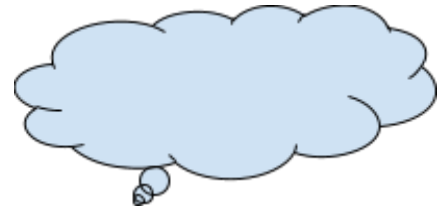
Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Ei tiedossa

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Pelkäsin, olin aiemmin saanut keskeytyneen keskenmenon, synnyttänyt sikiön ja saanut kohtutulehduksen. Pelkäsin synnytystä, sitä onko lapsella kaikki hyvin sekä repeämiä. Pyysin kokenutta kättilöä, sain loppuvaiheen opiskelijan hoitamaan. Oli henkilökuntavajetta, salit täynnä. Synnytys oli pitkä, olin kuumeinen. Toiveitani ponnistusasennoista ei kuunneltu. Repesin pahasti. Istukka ei irronnut, jouduin käsinirrotukseen. Lapsella onneksi kaikki hyvin, itselläni ei synnytyksen osalta vielääkään. Toivomani korjaava kokemus oli täysin päinvastainen.

Mitä tekisin itse toisin? - Vaatisin enemmän

Mikä meni hyvin? - Lapsesta huolehtiminen kun itse lähdin salista leikkuriin

Missä oli parantamisen varaa? - Synnyttäjänä en tullut kuulluksi, eikä toiveitani kunnioitettu. Tuli myös tunne ettei ole tarpeeksi henkilökuntaa saatavilla

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Kyllä. Huolia ja pelkoja oli paljon lapsen hyvinvoinnista. Nämä huomioitiin hyvin neuvolassa.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Omalle äidilleni

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2000-2009

Tarina: Synnytykseni kesti pitkään ja siinä ehti työvuoro vaihtua. Tahdoin synnyttää kontallaan, mikä oli ensimmäiselle kätilölle täysin ok. Synnytysasento on oleellinen asia. Kun pukataan useamman kilon painavaa ihmistä ulos äidistä luonnonlakeja tulisi ottaa enemmän huomioon. Eli että painovoimakin voisi siinä auttaa. Noh, vuoro ehti vaihtua ja seuraava kätilö olikin täysin eri linjoilla. Hän käski minun mennä selälleen, vaikka minusta tuntui täysin luonnottomalta tehdä niin. Olin haavoittuvassa tilassa ja ensisynnyttäjänä, joten en kyennyt tekemään niinkuin oma luontoni sanoi. Synnytys meni kuitenkin "hyvin", mutta jäi kyllä sellainen olo että kätilöä ei oltu koulutettu nykyaikaan ja niillä kaavoilla mentiin mitä muinoin oli päähän pistetty. Ja vastavuoroinen kommunikaatio asiakkaan kanssa oli todella olematonta. Toivottavasti tänä päivänä teillä on siellä monimuotoisempaa ja avarakatseisempaa menoa. Kuinka moni äiti voisi hyötyä muustakin synnytysasennosta kuin selällään. Synnytin muutoi täysin luomusti ja siitä olen ylpeä ja onnellinen.

Mitä tekisin itse toisin? - Keskustelisin etukäteen jonkun henkilökuntaan kuuluvan kanssa synnytyksestä ja siihen liittyvistä eri vaihtoehdoista.

Mikä meni hyvin? - Koin olevani turvassa.

Missä oli parantamisen varaa? - Kommunikaatio asiakkaan ja henkilökunnan välillä. Uusien vaihtoehtojen tiedostaminen. Akupainanta, hengitys, laulaminen, hyräily. Synnytys voi olla kaunis monimuotoinen kokemus, ei pelkästään mekaaninen. Avartakaa maailmankuvaanne ja päästäkää uusia tuulia sisään.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain mekaanisen tuen, mutta olisin kaivannut enemmän läsnäoloa ja positiivista kannustamista henkilökunnan osalta.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Oma intuitio.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Yllättävä Vasa Previa

Mitä tekisin itse toisin? -Olisin luottanut omaan intuition, luottanut sisältä kummunneeseen tunteeseen, ettei kaikki ollut kunnossa vaikka kävin seurannassa 2 viikon välein. Vasa previa oli jäänyt huomaamatta.

Mikä meni hyvin? - Viime hetkellä lääkäri pyysi avuksi kättilön joka auttoi vauvan päätä siirtämään ylemmäs jolloin iso kohdunsuulla oleva verisuoni huomattiin. Lottovoitto oli keskittyvä ja huolehtiva lääkäri.

Missä oli parantamisen varaa? - Etinen istukka potilaiden vähättely. Vasa Previa riski tulisi varmuudella pois sulkea. Ultrassa tulisi olla aina kaksi, jotta toinen voi siirtää vauvan päätä tarvittaessa ylemmäs jolloin nähdään paremmin.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain tukea synnytyssairaalasta. Se oli oikea paikka mennä oireiden kanssa.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain sairaalassa hyvää tukea, ei moittimista.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Se että olin ensisynnyttävä, sai minut tuntemaan että minua vähäteltiin. Että turhaa huolestuin oireista. Oireeni olivat todellisuudessa keskivertoa suuremmat.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Keisarinleikkaus oli turvallinen ja tiimi tuki minua hyvin.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Kättilöt

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu v. 1979 tai sitä ennen

Tarina: Odotin ensimmäistä lastamme parin avioliittovuotemme jälkeen. Raskausaikana saimme mieheni kanssa perehtyä yhdessä raskauden elämäntilanteeseen tuomiin muutoksiin, lapsen syntymään ja hänen tulevaan huolenpitoonsa. Lapsemme oli toivottu. Raskausaikaa pidän niin sanotusti normaalina, koska sain tehdä työtä, harrastaa erilaista liikuntaa, ruoka ja uni maistuivat sekä yhteiselomme sujui hyvin. Yksi huolenaihe nousi yli muiden. Noin 14 raskausviikon aikana sattui tapaturma, jossa kiehuva teevesi kaatui rintani päälle.

Mieheni osallistui synnytysvalmennukseen ja oli valmis myös synnytystapahtumaan osallistumaan. Yli lasketun ajan ja raskausmyrkytystilan estämiseksi jouduin osastolle pari päivää ennen lapsen syntymää. Synnytyksen käynnistyessä kysyin kättilöltä, voinko pyytää mieheni paikalle. Empatiavajetta potanut kättilö esteli häntä usean tunnin ajan kutsumasta. Parin pyyntöni jälkeen toiveeni toteutui. Mieheni oli vierellä näkemässä ja kokemassa epäasiallista käyttäytymistä kättilöltä. Kookkaan lapsen ponnistusvaiheen kestäessä yli kolme ja puoli tuntia, vuoronvaihdon myötä toinen kättilö pani töpinäksi. Lapsi syntyi oman tahdonvoimani, rauhallisuuteni, kättilön ja lääkärin vahvan yhteistyön tuloksena normaalisti alateitse. Yövuorossa ollut kättilö oli jättänyt asiakirjoihin kirjaamatta 2,5 tuntia synnytyshetkeä aiemmin alkaneen ponnistusvaiheen, josta hän sai myös esihenkilöltään asianmukaisen palautteen. Töpinäksi pannut kättilö antoi ymmärtää kyseessä olleen lapselle vaaratilanne.

Lapsen alkutaival syntymässä saaneen sairauden myötä oli vaikea. Toisen lapsen hankkiminen kesti useita vuosia, varjoa pitivät yllä synnytyssairaalan ikävät kokemukset ja myöhemmin lastensairaalassa lapsen ja meidän vanhempien kokemat henkilökunnan osaamisen puutteet. Yliopistollisen sairaalan hoito ja hoitavan lääkärin vilpittömän huolenpito olivat ensiluokkaisia ja rohkaisivat meitä toisen lapsen hankkimiseen.

Mitä tekisin itse toisin? - Olisin paljon rohkeampi kertomaan omat tunteukseni ja kokemukseni vastaavissa tilanteissa.

Mikä meni hyvin? - Molempien raskausaikojen neuvolakäynnit olivat rohkaisevia, terveydenhoitajien ammattitaito ja empaattisuus jäivät mieleen. Toinen synnytys tutuksi tulleen ja neuvolasta synnytyslaitokselle siirtyneen kättilön hoivissa oli nopea ja ikimuistettavan koskettava. Terveydenhoitajan kotikäynnit lapsien syntymien jälkeen olivat kannustavia - toivottavasti näitä jatketaan myös tulevassa sote-uudistuksessa.

Missä oli parantamisen varaa? - Synnytyssalin henkilökunnalla tulisi olla omakohtainen kokemus synnytyksestä/riittävä koulutus/empatiakyky, jotta tavoittaisimme tapahtuman kulun synnyttäjän, syntyvän lapsen ja tukena olevan puolison tilanteen pystyäkseen tukemaan heitä kokonaisvaltaisesti.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Neuvolan tuki käyntien aikana sekä synnytysvalmennus olivat suurena tukena. Toki tuohon aikaan miehen osallistuminen neuvolakäynneille ja synnytysvalmennukseen olivat aikakauteen nähden tosi tärkeitä itselleni ja lisäsivät turvallisuuden tunnetta.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kuten edellä kerroin, miehen läsnäolo oli korvaamatonta. Toisessa synnytyksessä kättilön rento, lupsakka ja osaava ote tapahtumaan loi turvallisen ja vailla jännitystä olevan tilanteen.

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Raskausaikana koin oloni turvallisiksi muutoin paitsi tapaturma raskauden alkukuukausien aikana huoletti sen seurauksista lapselle.

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ensimmäinen oli turvaton, pelokas jopa vaarallinen. Puolisoni ihmetteli, kuinka voinkaan olla niin rauhallinen ja kärsivällinen koko tapahtumakulun aikana, vaikka kysymyksessä oli ennen kokematon tilanne meille molemmille. Toisen synnytykseni koen puolestaan olleen täydellinen. Näin paljon ihmiset voivat toisilleen elämän taitekohdissa merkitä!

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Puolisolleni!

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Olin ensimmäistä kertaa raskaana, mutta raskaus olikin kohdun ulkoinen ja johti sisäiseen verenvuotoon ja leikkaukseen. Leikkauksesta toivuin kuuntelemalla muiden vastasyntyneiden itkua ja kohtaamalla sairaalan käytävällä eläviä lapsia synnyttämään meneviä äitejä. Elämäni kauheimmat päivät.

Mitä tekisin itse toisin?- Sijoittaisin kuolleita lapsia/sikiöitä synnyttävät /keskenmenoja tekevät ja muut vastaavassa tilanteessa olevat eri paikkaan eläviä lapsia synnyttävien kanssa.

Mikä meni hyvin? - Sain laadukasta kriisiapua paikalle lähetetyiltä kriisipäivystäjiltä.

Missä oli parantamisen varaa? - Henkilökunta (lääkärit ja hoitajat) tulisi kouluttaa kohtamaan ja antamaan tietoa myös näistä: keskenmenot, kuolevana syntyvät, lapsettomuuskriisit ja lapsettomuushoidot. Nämä liittyvät valitettavan usein keskeisesti perhesuunnitteluun, raskauteen ja äidiksi tulemiseen.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olisin toivonut lisää tietoa keskenmenon / kohdun ulkoisen raskauden etenemisestä ja siitä toipumisesta sekä psyykkistä tukea akuuteimman kriisin jälkeenkin.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Hyvin epäturvalliseksi, mahdollisesti useiden epäonnistuneiden lapsettomuushoitojen takia.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Kohdun ulkoisen raskauden leikkaus oli pelottavinta, mitä olen kokenut. Sen lisäksi että tiesi menettävänsä kauan toivotun lapsen alun pelkäsi myös oman henkensä puolesta. En tiedä miten selviydyn henkisesti mahdollisesti/toivottavasti tulevasta raskaudesta/synnytyksestä.

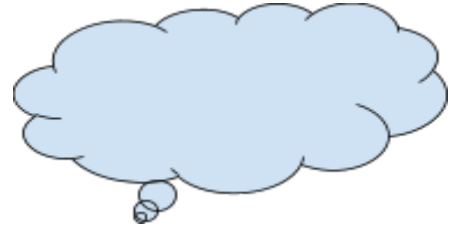
Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Esikoiseni raskausaika oli jännittävää, ajoittain jopa pelottavaakin aikaa. Utta opittavaa oli paljon, ja koin neuvolakäynnit tuikitärkeäksi tavaksi saada tietoa raskaudesta ja lapsiperheenä elämisestä. Sairastuin jo alkuraskaudessa raskausajan diabetekseen ja minut ohjattiin seuraamaan verensokeria koko loppuraskauden ajaksi. Olin peloissani. Esikoisen odotus on jo itsessään jännittävää aikaa, mutta raskausdiabetes toi siihen vielä oman lisäjännityksensä. Raskaus eteni onneksi hyvin ja verensokerit pysyivät kurissa ruokavaliolla. Ajoittain meitä varoiteltiin siitä, että vauva voi olla syntyessään suurikokoinen raskausdiabeteksen vuoksi. Kävimmekin raskauden loppumetreillä ylimääräisessä ultraäänessä vauvan kokoarviossa. Huolta suuresta koosta ei lopulta ollut, joten saimme odotella synnytyksen spontaania käynnistymistä. Synnytys käynnistyi itsekseen 42. raskausviikolla, ja oli yksi elämäni hienoimpia kokemuksia. Oli mahtavaa, että saimme kokea sen yhdessä puolisoni kanssa perheenä. En tule koskaan unohtamaan sitä hetkeä, kun sain pikkuisen rinnalleni. Pienet viisaat silmät katselivat minua, ja minä katselin niitä. Säilytän tuota hetkeä sydämessäni aina. Vauvamme oli lopulta melko pikkuinen, alle kolmekiloinen nyytti. Pääsimme perhehuoneeseen, ja saimme tutustua uuteen perheenjäsenen yhdessä heti ensimmäisistä päivistä lähtien. Muistelen lämmöllä päiviämme perhehuoneessa, sitä vauvan tuoksun nuuhkuttelua ja onnen kyneleitä. Imetys lähti sujumaan hyvin, ja saimme sen suhteen hyvää ohjausta. Olen kiitollinen siitä, miten laadukasta hoitoa ja neuvontaa terveydenhuoltomme tarjoaa.

Mitä tekisin itse toisin? - Pyrkisin stressaamaan vähemmän

Mikä meni hyvin? - Oikeastaan kaikki. Synnytys oli kokemuksena täysi kymppi, ja raskaus sujui myös kokonaisuudessaan hyvin.

Missä oli parantamisen varaa? - Raskausdiabeteksestä keskustelussa odottavan äidin kanssa. Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olen tyytyväinen saamaani tukeen niin lähipiiriltä kuin neuvolasta ja äitiyspoliklinikalta sekä synnäriltäkin.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Synnytys oli hyvä kokemus, en olisi kaivannut mitään enempää.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Raskausaikana huolta ja pelkoa aiheutti raskausdiabetes.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Täysin turvalliseksi. Koin olevani hyvissä käsissä.

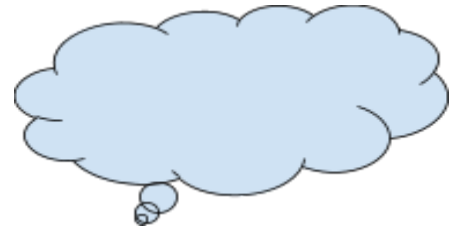
Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Kaikille äitikavereilleni, vertaistuesta olen saanut eniten voimaa hankalimpina hetkinä.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 1980-1989

Tarina: 1980 -luvulla Äitiys ja Isyys olivat hyväksytyjä asioita. Yhteiskunta tuki monin tavoin meitä kuten tuttava- ja sukulaisperheitämmekin. Saimme itse valita yhteiskunnan ehdottamista palveluista meille sopivat palvelut. Pystyimme verkostoitumaan toisten lapsiperheiden kanssa töissä ja kotona.

Mitä tekisin itse toisin? - Emme olleet 1970- luvulla vielä luottavia kykyimme hoitaa ja huolehtia perhettä. Satsasimme koulutukseen ja asumiseen sekä toimeentuloon. Meitä onnisti perustaa perhe 1980- luvulla. Mikä olisikaan hyvä lasten lukumäärä ?

Mikä meni hyvin? - Meillä on oma koti ja kaksi aikuista lasta.

Missä oli parantamisen varaa? - Jännitin autolla ajoa raskauden aikana. Minulle jäi tunne että raskaus ja autolla ajo eivät sovi yhteen . Se on pelkkä tunne , ei sen enempää. Ydinvoimalaonnettomuus 1986 saa minut vieläkin kummastelemaan , ihmettelemään. Oli se outoa.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Luotin puolisooni ja itseeni. Sain asiallista palvelua. Amattiauttajat olivat hyviä elleivät jopa erinomaisia. Auttamisen laatu oli tasaista ja varmaa. Oli helppo asioida neuvolassa, sairaalassa , seurakunnassa, perhepäivätoimistossa ja Kela:n toimistossa. Meillä oli tukena myös isovanhemmat, tuttavat , työkaverit ja sukulaiset.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Synnytyksessä olin osaavien ammattihenkilöiden käsissä. Minua kohdeltiin asiallisesti ja ystävällisesti.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - En ole koskaan ollut niin onnellinen kuin raskausaikana. Minä kuuluin siihen ryhmään joiden raskausaika sujui ongelmitta mutta synnyttäminen oli vaikea tapahtuma. Me teimme hyvin ja saimme terveet lapset.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Luotin sekä nuoriin että kokeneempiin osajiin synnytyssairaalassa. Jännitin synnytystapahtumaa. Kivut yllättivät mutta enää en osaa kuvata minkälaiset kivut minulla olivat. Kiitos vielä kätilöillä ja lääkäreille hyvästä hoidosta.

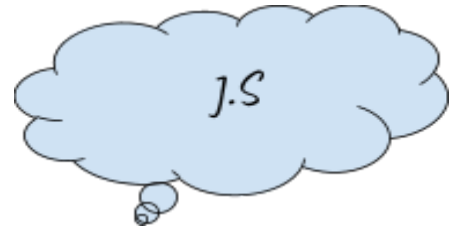
Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Kela

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2000-2009

Tarina: Ensimmäinen lapseni syntyi 2002. Synnytyksestä en tiennyt juuri mitään. Kun olimme lasta synnyttäneet jo sen 14 tuntia, kätilö sanoi että "ähkäse" kun siltä tuntuu, ja minä en ymmärtänyt mitä se tarkoittaa. Monta kertaa hän sanoi "ähkäise", kunnes sitten lopulta ymmärsin että hän käskee minun ponnistamaan. Terve tyttö vauva syntyi 15 tunnin uurastuksen jälkeen.

Mitä tekisin itse toisin? - Kuuntelisin itseäni ja omia tuntemuksia synnytyksen aikana, en alistuisi makaamaan sängyssä. Seuraaviin synnytyksiin lähdettiin viime tipassa.

Mikä meni hyvin? - Sain lapsen synnytettyä.

Missä oli parantamisen varaa? -

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Neuvolan terveydenhoitaja oli mielestäni ammattitaitoinen, hän kuunteli ja antoi neuvoja.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olisin kaivannut enemmän ohjausta lääkkeettömään synnytykseen. Ensimmäisen synnytyksen kohdalla minulle annettiin epiduraalipuudutus ja sitten oksitosiini tippa. Seuraavassa kahdessa synnytyksessä pärjäsin ilokaasulla.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ei ollut huolia, jännitti vain että vauvalla on kaikki hyvin.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Kyllähän se pelotti.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Lasteni mummolle.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2000-2009

Tarina: Synnytin esikoistani Kätilöopistolla 2005. Oli terve ja hyväkuntoinen 26-vuotias. 19 tunnin jälkeen olin 7cm auki ja sain epiduraalin kello 20. Klo 21 kivut olivat kovat ja ponnistutti. Iltavuoron kätilö pyysi odottamaan vuoron vaihdon yli. Klo 22 yövuoron kätilö tuli, oli sitä mieltä että kohdunsuuta ei kannata vielä tarkistaa kun ennen aamua ei vielä tapahdu mitään ja kannattaa vaan yrittää nukkua. Kivut oli todella kovat ja oksitosiinitippa täysillä. Ja epiduraaliakin kuulemma saisin lisää sitten myöhemmin, kun kunnolla kipeytyisin. 22.10 tajusin että vauva syntyy. Kätilö tuli paikalle ja suostui tarkistamaan tilanteen. Vauvan pää oli näkyvässä. Siitä seuraava mielikuva on parin tunnin kuluttua synnytyksestä. Ponnistusvaihe oli kuulemma kestänyt 35min. Kätilö ompeli pienen pinnallisen repeämän mutta ei huomannut emättimen takaseinämässä limakalvon alla olevaa isoa repeämää eikä sitä että lantionpohjasta kaksi lihasta oli repeytynyt kokonaan poikki. Nyt 16 vuotta synnytyksen jälkeen kärsin edelleen päivittäisistä kivuista, lantionpohjan toimintahäiriöistä ja traumaoireista. En pystynyt koskaan palaamaan aikaisempaan vaativaan työhöni ja jouduin ensin työkyvyttömyyseläkkeelle ja myöhemmin uudelleen koulutukseen. Mitään selitystä en ole saanut miksi synnytystä hoidettiin niin.

Mitä tekisin itse toisin? - Vaatisin sektorin

Mikä meni hyvin? - Kaikki jäi henkiin

Missä oli parantamisen varaa? - Synnytyksen asianmukainen hoito puuttui.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kävin synnytysvalmennukset. Tiesin myös opintojeni perusteella paljon synnytyksen kulusta. Raskausaikana en olisi tarvinnut enempää tukea.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - En minkäänlaista. Olisin kaivannut sitä että minua olisi kuunneltu ja hoidettu oikein. Toki en ymmärrä miksi minua ei hoidettu. Ei ole mitenkään harvinaista avautua kahdessa tunnissa kolmea senttiä jos tunnin välein supistelee ja osallistumia menee maksimit.

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Koin turvallisiksi, ei pelkoja.

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Tuntui todella turvattomalta kun synnytyssairaalassa kätilö ei usko että vauva syntyy eikä suostu tarkistamaan kohdunsuuta. Myös kivunhoito oli riittämätöntä.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Puolisolleni.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Minuun otettiin yhteyttä joskus lasketun ajan jälkeen, että haluanko osallistua tutkimukseen, jossa arvotaan että käynnistetäänkö synnytys 41+0 vai 41+5 ja tutkitaan kumpi on ensisynnyttäjälle parempi. Käytiin 41+0 kokeilemassa, mut arpa osui tohon 41+5. Paikanpäälle sit uudestaan käynnistykseen viiden päivän päästä. Sain ensin käynnistävää lääkettä 4h välein, ei juuri vaikuttanut. Viimeisen lääkkeen sain puolen yön aikaan (ehin saada kolme pilleriä sinä ekana päivänä) ja yöllä ehkä kahelta alkoivat supistukset. Sain särkylääkettä ja lämpöpussin. Jossain vaiheessa sain myös sen tensin. Ne auttoivat pahimpaan kipuun, mut en saanut kuitenkaan nukkuttua. Aamulla katsottiin tilanne, ja olin vähä kypsynyt ja laitettiin ballongi. Se lähti irti joskus iltapäivällä ja sit olin 4cm auki.

Salissa aloin saamaa oksitosiinia vauhdittamaan suppareita. Aluksi se ei juuri vaikuttanut, vasta ku oli nostettu annostus maksimiin alkoivat supistukset sattua kunnolla. Jossain vaiheessa aloin ottaa supistuksiin ilokaasua ja se auttoi pienen hetken, mutta sitten supistukset alkoivat muuttua sietämättömiksi ja sain epiduraalin. Oksitosiini laitettiin siksi aikaa tauolle. Sain vähän leväytyä. Epiduraalin poistussa supparit oli taas kauheita, ja ei auttanut yhtään, että piti pysyä vaa vasemmalla kyljellä, koska muuten vauvan sykkeet laski. Yövuorokätilöt olivat hirveitä. He sanoivat, että en voi saada lisää epiduraalia, koska se pysäyttää synnytyksen etenemisen, ja mun supistukset aina häviää. Samaan aikaan piti saada oksitosiinia vauhdittamaan, mikä kans teki suppareista kipeitä, ja kaikki piti kärsiä kylkiasennossa. Itkin heille kipua ja väsymystä, he vastasivat "ei tää kuule kellekkää oo kivutonta ja et pitää vaa kestää". Itkin jo et haluan sektioon, niin he sanoivat että "et sä nyt yöllä sinne halua, ku on väsyneet päivystyslääkärit leikkaamassa". Yritin myös kysyä, että miksi en voi saada epiduraalia ja oksitosiinia yhtäaikaan, mut siihen en saanu vastausta, enkä myöskään siihen, että voinko saada jotain muuta kipulääkettä, edes panadolia. En vaan saanut, mutta sitä ei perusteltu mitenkään. Myöhemmin kuulin, et yövuoro oli sanonu aamuvuorolle, että aamulla sektioon, koska tilanne ei etene ja vauvan sydänäänet ei meinaa pysyä hyvinä. Aamulla tuli uus kätilö, ja sain heti epiduraalin ja oksitosiini pidettiin yhtä aikaa tippumassa. Oli ihan ok olla taas hetken. Pian olinki kaikkien yllätykseksi avautunu ja nopeesti kätilö alko kehottaa ponnistamaan. Ponnistamisen tunnetta en vielä oikein tuntenut, ja myöhemmin selvis, että sen piti alkaa ponnistuttaa mua vauvan ahdingon takia. Ponnistusvaihe vaan kesti ja kesti, vauva ei laskeutunut ja mun piti olla puoli-istuvassa asennossa. En yhtään tiedä kauan se kesti, mut lopulta en enää tuntenu mitään supistuksia, vaan oli kestopuistutus päällä ja huusin ja karjuin ja itkin. Pian paikalle tuli lääkäri imukupin kanssa ja en tiiä mitä siinä tapahtu seuraavat 30min, mutta sitten vauva tuli ulos. Sain 4. asteen repeämät. Kätilö kertoi myöhemmin, että pään ollessa ulkona ei ollut vielä yhtään repeämiä, siks ei oltu tehty välilihan leikkaamista. Napanuora oli vauvalla kuitenkin kahdesti tiukasti kaulan ympäri, jonka takia kätilö ei ollut voinut tukea enää välilihaa, vaan piti pään synnyttyä alkaa heti auttamaan vauvaa. Vauva vedettiin ulos ja repesin kun hartiat synty. Vauva syntyi 5.3. kello 13:35. Painoa 4160g ja pituutta 54cm. Pisteet 8/9/9.

Sain vauvan rinnalle heti ja ainaku sanotaa et siinä kaikki unohtuu, ni mulla ei kyl unohtunu. Tajusin et joku on pielessä, koska 3 tyyppiä hääri mun alapäässä. Olin siinä kai sen aikaa et se istukka syntyi, en tiiä kauan siinä meni. Sit sanottiin, että ei paikata siinä, vaan lähetään leikkaussaliin ja joku puhu jotain nukutuksesta. Mut vietiin saliin, siellä odotti varmaan 8 ihmistä, isä sai vauvan. Salissa huusin, että mulle luvattiin nukutus, ku he yritti sanoa paikkaavansa puudutuksessa.

Olin tajunnut, että oon revenny pahasti ja siitä niin paniikissa, et sain nukutuksen. Olin leikkurissa vissiin 2-3h, mua paikkaamassa oli kirurgi ja gastrokirurgi. Osastolla kaikki meni hyvin, vaikka olin tosi kipeä ja tarvin aluksi paljon apua.

Sain käsitellä synnytystä ensin jonkun vuorossa olleen kättilön kanssa ennenkun lähdin kotiin osastolta. Ponnistusvaiheen kättilö soitti noin 3vkoa synnytyksestä, ja käytiin hänen kanssaan synnytys läpi. Hän oli tosi pahoillaan ja järkyttynyt, mutta en olisi voinut häneltä toivoa tai odottaa mitään enempää. Hän teki kaiken hyvin ja oikein, oli vaan tosi huono tuuri. Fysioterapeutilla kävin noin 1,5 kk synnytyksestä, palautuminen hänen mielestään tosi hyvää. Lisäksi sain ajan seksiaaliterapeutille ja neuvolapsykologille.

Mitä tekisin itse toisin? - Olisin vaatinut enemmän tietoa kättilöiltä mitä tapahtuu, ja miksi pitää tehdä niinkun tehdään.

Mikä meni hyvin? - Paraneminen, mutta siinä oli hyvä tuuri.

Missä oli parantamisen varaa? - Kättilöiden kommunikoinnissa. Esimerkiksi isälle ei kerrottu synnytyksen jälkeen mun tilanteesta mitään kun jouduin leikkaussaliin paikattavaksi.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olisin kaivannut enemmän tietoa imetyksestä ja kaikesta mitä siihen liittyy.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olisin kaivannut enemmän selittämistä: miksi en saa kipulääkettä, miksi pitää olla kylkiasennossa, miksi tapahtuu mitäkin. Sain ponnistusvaiheen kättilöltä tukea jaksaa elämäni rankimman vaiheen yli.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ei ollut.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Synnytyksen jälkeen oli paljon isoja pelkoja: jääkö minulle pysyviä vaurioita esim pidätyksen tai seksin saralla.

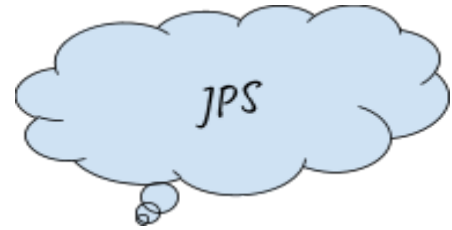
Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Ponnistusvaiheen kättilölleni Tyksiin

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2000-2009

Tarina: Ensimmäinen synnytykseni vuonna 2003 oli aikamoisen ikävä kokemus, sain ikävää kohtelua, koska sairaala oli täynnä (paikkakunta Helsinki), kipulääke toi vain huonon olon, mutta ei poistanut kipua, synnytys kesti kaikkineen n.14h ja repesin todella pahasti loppujen lopuksi episiotomiadsta huolimatta. Toisen raskauden lähetessä loppuaan tuleva synnytys pelotti. Etukäteen päätin, etten halua kipulääkitystä, koska edellisellä kerralla vain oksensin ja ajattelin, että synnytys voisi ehkä sujua nopeammin ilman. En ollut ehdoton asian kanssa, vaan valmis kokeilemaan sitten lääkitystä jos en kipua sietäisi. Toinen synnytys lähti käyntiin vesien menossa, eli juuri päin vastoin kuin ensimmäinen, joka alkoi pitkällä piinaavilla supistuksilla.

Soitin sairaalaan jossa kehoitettiin tulemaan kohtuu pian ja lähdimmekin mieheni kanssa n.5km päässä sijaitsevaan sairaalaan tavarat napattuani. Uoneeseen päästyämme lääkäri teki tutkimuksen ja sanoi, että ottaisimme rennosti ja odottelisimme ja hälyttäisimme, kun tai jos alkaisi tuntua etenemistä tmv. Katselimme siinä mieheni kanssa kymppiuutiset ja mies, joka oli ollut päivän töissä alkoi olemaan hieman uninen, kun mitään ei tapahtunutkaan, itsekin olin sitä mieltä, että mies voisi lähteä kotiin nukkumaan, niin lyhyen matkan päästä hän olisi nopeasti takaisin, siinä vaiheessa vielä ajattelin, että varmaan menee aamuun ennenkuin mitään edistystä tapahtuu. Juttelimme siinä hetken, kun mies oli kuitenkin sitä mieltä, että haluaisi jäädä. Vakuutteli pärjääväni ja klo. 23 aikaan mies oli lähdössä ja oli juuri huoneen ovella, kun minulle alkoi tulla valtavia, tiheitä supistuksia ja sanoin, et jos kysyykin ensin kättilöä siihen.

Alle viidessä minuutissa oli selvää, että synnytys edistyä hurjan nopeasti ja siinä samassa pieni poikani olikin jo sylissäni! Synnytys oli niin vauhdikas, mutta myös helppo, että kävelin vapaana olleeseen perhehuoneeseen omin jaloin vauva sylissä ja ihmettelin voiko synnyttäminen mennä noinkin kivuttomasti!

Mitä tekisin itse toisin? - Toisessa synnytyksessäni en yhtään mitään. Kokemus oli mitä täydellisin synnytyskertomus!

Mikä meni hyvin? - Kaikki!

Missä oli parantamisen varaa? - En mistään!

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Raskauden aikana olisin kaivannut raskausajan liikuntapalveluja ja raskausajan fysioterapiaa

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain hyvin tukea. Kättilöt olivat ihania ja mieheni mukana ja kaikki toimivat hyvin

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Raskausaikana oli paljon murheita elämässä muutenkin ja raskausaika ei ollut kaikista helpointa muutenkaan, esim psykoterapia käyntejä tmv saisi minusta olla jokaiselle raskaana olevalle puolisoineen, uusi lapsi on aina iso elämän muutos

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Synnytys oli täydellinen

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Varmaan Meidän Perhe -lehdelle, ainakin silloinen lehti oli aina täynnä asiaa ja vastasi kysymyksiini artikkelin ja haastatteluin paremmin kuin neuvola

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 1990-1999

Tarina: Raskauteni oli yllätys, koska minun ei koskaan omien sairauksieni takia pitänyt voida saada lasta. Raskausaikani oli suhteellisen helppo vaikka omien sairauksieni takia oli paljon seurantaa LKS:ssä. Lisäksi mielessä oli koko ajan tunne, että kaikki ei ole ihan ok. Jäin töistä pois äitiyslomalle ja ensimmäisenä äitiyslomapäivänä oli käynti LKS:ssä. Silloin huomattiin sydänääniesi lasku ja lopulta klo 20:28 sinut saatettiin hätäsektiolla maailmaan. Olit pienempi kuin mitä laitteet olivat näyttäneet. Istukkani olikin vain 180g painava ja ellei tilannetta olisi huomattu niin olisit kuollut kohtuun ennen laskettua aikaa. En saanut kuin pikaisesti nähdä sinut kun sinut sitten vietiin pois ja lopulta keskolaan. Sain sinusta otetun valokuvan kuitenkin pöydälleni. Olo oli silti ihan hämmäntynyt ja oli vaikea tiedostaa, että olit syntynyt. Vierailinkin sitten jo seuraavana päivänä keskolassa ja joka päivä kävin siellä luonasi kunnes pääsit kuukauden kuluttua kotiin.

Mitä tekisin itse toisin? - En mitään. En olisi voinut toimia toisin.

Mikä meni hyvin? - Se, että lapsen hätä huomattiin ja nopeasti saatettiin lapsi maailmaan.

Missä oli parantamisen varaa? - Tiedottamisessa. Ultran, jossa sydänäänien lasku huomattiin. teki hoitaja...ei puhunut mitään vaan haki toisen hoitajan ja hän taas vuorostaan lääkärin. Kukaan heistä ei kertonut missä mennään vaan huomasin vaan, että jotain erikoista oli tekeillä.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Normaali neuvolat ja tutkimuskäynnit joita oli siis omien sairauksieni takia todella hyvin.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kävin synnytysvalmennuksen jonka oppeja en siis lopulta lainkaan tarvinnut.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Oli huolia ja epämääräinen pelko ja tunne, että kaikki ei ole ok

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ei sitä ehtinyt miettiä. Ihan turvallinen olo oli

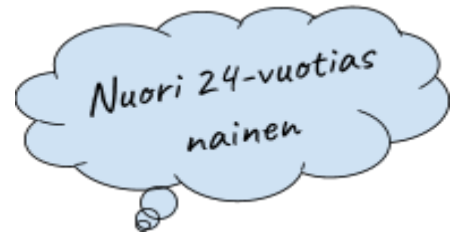
Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Arvo Ylpölle

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Olin 23 vuotias nuori nainen ja tulin luonnollisesti raskaaksi, ehkäisyn lopetettua. Otin yhteyttä neuvolaan jne. Joitakin viikkoja positiivisen tuloksen jälkeen, minulla oli jonkin verran väsymystä, että oli pakko nukkua päiväunia, mitä en tavallisesti tee. Tämä meni ohi ainakin kuukaudessa. Sitten pariksi viikko tuli kuvotus useisiin ruokiin, niiden koostumukseen. Söin huonosti ja onneksi paino ei mitenkään dramaattisesti laskenut. Ja silloin tällöin harvoin oksensin ja estin sitä pienellä makealla syömisellä, syöden useammin ja rannetta hieroen. Jonkin verran turvotusta. Verenpaineet ei noussut liikaa, koska minun paineet on ollu ennen hyvin matalat.

Koko raskauden olen ollut lähihoitajana vanhainkodissa työssä. Suurin osa raskaudesta olen ollut lähes oireeton tai ei mitään liian haitallisia oireita. Yhdessä kohtaa noin 2 kolmanneksella lonkkaluun selkäpuolelta viiltävää kipua mihin auttoi vaan lihasharjoitteet sen paranemiseen, netistä löytyneistä turvallisista ohjeista. Lämpöhoidosta ja kipulääkkeistä ei ollut apua. Vatsa pysyi melko pienenä, kun on ensimmäisestä raskaudesta kyse, joten työkaverit ei olisi osannut arvata, kuin vasta myöhäisessä vaiheessa. Jaksoin töissä, kun työkaverit auttoi eri tavoin, vaikka olin pyyteeton. Puuhastelin paljon äitiysloman alettua, muuton parissa. Olen huomannut eroa neuvoloiden laatuun, kun on vaihtanut paikkakuntaa. Esim. suuremmassa paikkakunnassa on paremmat puitteet.

Osallistuin lyhyeseen raskaana olevien ja pienten lasten vanhempien ryhmään. Se oli mukava kokemus näin koronan aikaan. Jumppapallolla tein liikkeitä mitkä auttoi vauvan pyörähtämistä etutarjontaan ja löytämään sopivan asennon. En päässyt neuvolan synnytysvalmennukseen useista esteistä johtuen, mutta luotettavista lähteistä etsin paljon tietoa ja koin sen riittäväksi, kun synnytin. Mielestäni raskausaika meni hyvin.

Halusin synnyttää lääkkeettömästi ja alateitse. Sinä päivänä, kun oli laskettu aika, heräsin kevyeseen supistukseen niitä tuli jatkuvasti 10 minuutin välein. Tein joka kerralla hengitysharjoituksia, mikä tehostaa rentoutumista, kivunlievitystä, synnytyksen etenemistä ja hapen kulkemista meille molemmille. Meillä on neuvola aika samana päivänä ja menimme mieheni kanssa. Supistukset jatkui koko ajan, olen saanut vain korkeintaan 10 min taukoja supistuksista. Iltapäivällä ne vahvistui ja menimme katsomaan tilannetta sairaalaan. Olin noin 1 cm auki ja väitti minun supistusten loppuneen, vaikka oma kokemukseni oli, että sain niitä edelleen 10 min välein. Kehotettiin tulemaan myöhemmin uudestaan. Menimme sairaalan lähellä olevaan ravintolaan ja puistoon.

Supistukset vahvistui. Menimme uudestaan ja olin 2 cm auki. Kerroin että suvussamme on nopeita ensi synnytyksiä esim. äidilläni ja siskoilla. Edelleen kehotettiin tulemaan myöhemmin. 30 min päästä olimme kotona ja supistukset voimistu ja tiheni jo viiteen minuuttiin reilun tunnin sisällä. Lämmin suihku, liikkuminen ja hengitysharjoitukset kivun lievityksessä. Aloin tuntea ikään kuin vauvan pään liikkuvan syvemmälle, ja kipua alaselässä. Äitin kanssa soitellen todettiin, että nyt sairaalaan.

Sairaalassa henkilökunta oletti, että olisin edelleen vasta alkuvaiheessa, mutta olin jo 5 cm reilusti auki. Sain kanyyli lääkityksen yhden löytyneen bakteerin takia, mutta loppua kohden se oli turha, kun kaikki meni liian nopeasti, ennen kuin se olisi kunnolla vaikuttanut. Menin lämpöiseen suihkuun mikä helpotti paljon ja rentouduin. Suihkun aikana kätilöiden vuorot oli vaihtumassa. Eikä mennyt kauaa, kun alkoi tihentyä, ja voimistua supistukset ja ponnistuksen tarve tuli.

Soitettiin paikalle kätilö, joka totesi olevani yllättäen 9 cm auki. Tuli seuraavan vuoron kätilö ja hänelle kerrottiin tilanne. Vuoroon tullut kätilö toimi mielestäni erinomaisesti, vaikka kaikkia synnytystoiveita ei toteutettu. Sillä ennen kuin hän teki muutoksia toiveisiini hän perusteli syyn ja pyysi luvan.

Tämä sai minut luottamaan kätilön päätökseen. Hän kutsui toisen kätilön mukaan auttamaan synnytyksessä. Synnytys oli nopea kokonaisuudessaan, mikä kesti reilut 4 tuntia. Alkoi kotona ja päättyi sairaalaan. Ponnistusvaihe oli jotain 5 minuuttia. Vauvalla oli napanuora kiertynyt kaulanympäri, mikä näky pulsun hidastumisena. Ponnistusvaihe oli nopea ja vauvan pään synnyttyä kätilö nopeasti otti napanuoran pois kaulalta. Onneksi vauva eli ja parkaisi saman tien happea keuhkoihin jäntevästi. Vauva oli hieman sinertävä, mutta väri alkoi punertumaan. Sain vauvan rinnalle. Yritettiin imetystä, mutta pikkuinen katsoi uteliaasti suloisilla silmillään.

Kätilö tutki ja hoiti vauvan noin tunti sen jälkeen ja näki näppylöitä alapäässä ja epäili sitä herpeksiksi. Lopulta se oli vaan runsasta hormooni näppylää. Vauvallamme on epäilty synnytyksen jälkeen sydänongelmaa sydämen sivuäänien takia, mutta sekin oli loppujen lopuksi aiheeton. Ainoastaan hän oli vaan infektiopotilas, jonka infektion syytä ei pystytty toteamaan. 6 päivän jälkeen kotiuduttiin, koska näytteiden vastauksissa kesti. Synnytyksen jälkeen Itselläni on lähtenyt runsaasti verta, mutta pärjäsin yhdellä verenvuodon hidastavalla tiputuksella. Minulle oli tehty esiptomia ja se jonkin aikaa esti minun normaalia olemista, mutta haava parani hyvin eikä ollut komplikaatioita. Jotain viikko sitten kohdustani vielä tuli joku kudoksen pala, mutta ei muuta. Nyt minä ja 9 kk vauva olemme edelleen terveet ja siitä kiitollinen.

Minun raskaus ja synnytys kokemus on 9/10. Raskaus meni riittävän hyvin. Olen tyytyväinen kätilöön, joka hoiti synnytykseni ja meidän jälkeiseen hoitoon. Olisin vaan toivonut kätilöiltä ymmärrystä sen suhteen, että synnytykset tosiaan tapahtuu meillä nopeasti, mutta eihän sitä kukaan voinut tietää varmaksi. Olisi nämä mennyt huonomminkin, mutta itselläni oli hyvä asenne ja luomikä kantoi haastavissakin tilanteissa.

Mitä tekisin itse toisin? - Supistusten vahvistuessa pysyn lähellä sairaalaa, ettei tarvitse synnyttää sairaalan ulkopuolella vahingossa, jos synnytän joskus uudelleen.

Mikä meni hyvin? - Hyvät luotettavat lähteet raskauteen ja synnytykseen netissä ja neuvolassa. Sai tavata muita samassa tilanteessa olevia. Nopea osaava kätilö, osaava sairaalahenkilökunta.

Missä oli parantamisen varaa? - No jos kehoitetaan raskaana olevaa odotteleen hetken jossain sairaalassa, jos synnytys etenisikin nopeammin, jos sitä on kerta suvussa.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -Sain tukea vertaistukiryhmästä, neuvolasta, perheestä ja ystäviltä

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -Sain riittävän tuet, ja neuvot, kun pyydettiin ja tilanne vaati sitä.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -Pelkäsin ruokavalio asioista hetken, mutta sain siihen rauhan rukoillen ja turvaten Jeesukseen Kristukseen. Pelkäsin hieman töissä jos joku muistisairas saattaisi lyödä mahaa irrottaen istukan paikaltaan. Joku heistä onnistuikin lyömään lähikontaktissa, mutta onneksi se ei ollut riittävän vahva. Korona jonkin verran huoletti, mutta en saanut sitä. Ja luonnollisesti onko vauva terve tms.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Kun tulin kolmannella kerralla sairaalaan ja olin tuskissa ja pelkäsin, että he taas lähettää minut pois samana päivänä pois. Onneksi ei, koska olin riittävästi 5 cm auki. Toivon mielessäni hyvää kättilöä ja sellaisen sain. En pelännyt kuin hiukan vain siinä supistuskivussa, kun kuulin vauvan sykemittarin piippaavan ponnistuksen aikana ja kättilön hieman huolestuneen ilmeen vilkaistuaan näyttöä, mutta keskityin kahta vahvemmin vaan ponnistukseen. Koin itteni olevan turvassa. Aviomieheni oli vieressäni kokoajan, vaikka hän ei tehnyt mitään. Riitti, että hän vain oli vieressä ja oli minun roikkumispuu. Kättilöt oli silloin, kun tarvittiin.

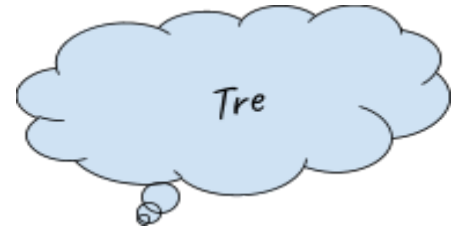
Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Vaikea sanoa... Jeesus? Minun on vaikea sanoa tiettyä palvelua tai henkilöä, mutta kokoyhteisöni on ollut mukana minun raskaudessa jne. niin antaisin saman palkinnon kaikille, jotka on tukenut.

Tarinankertojana isä

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Sektion loppupuolella puudutus lakkasi toimimasta täysin

Mitä tekisin itse toisin? - ??

Mikä meni hyvin? -

Missä oli parantamisen varaa? - Voitte arvata

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Tilannetta hyssyteltiin sairaalan taholta, yliopistosairaala

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Entä jos joutuu tulevaisuudessa leikkaukseen, ei pysty luottamaan anestesiahoito henkilökuntaan. Kolmas lapsi oli toiveissa, ei pysty kohtaamaan tilannetta

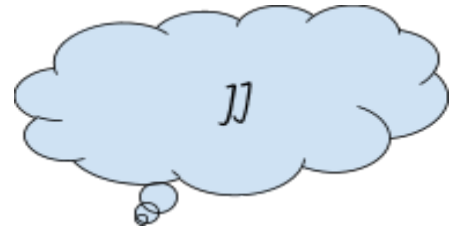
Haluatko lisää lapsia? -

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 1990-1999

Tarina: Salissa yli innokas kätilö halusi pistellä minuun aqua juttuja, viemään kipua pois, kielloillani ei ollut merkitystä ja koin tilanteen todella ikävänä koska minua ei kuultu.

Mitä tekisin itse toisin? - Kuuntelisin asiakasta

Mikä meni hyvin? -

Missä oli parantamisen varaa? -

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - En saanut itse päättää minuun kohdistuvista asioista

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 1990-1999

Tarina: Nopea neljän tunnin sairaala osuus, toinen lapsi, ilahduin kovasti että tähän oli helppoa ja lupasin harkita kolmatta. Tosin saavuin sairaalaan klo 23.50 jolloin sain laskun myös tältä 10 minuutin vuorokaudelta. Vannoin että seuraavaksi odotan tuon ajan vaikka kuinka polttelisi ja olen muistuttanut jokaista tapaamaani nuorta äitiä tilanteesta tähän päivään saakka.

Mitä tekisin itse toisin? -

Mikä meni hyvin? - Ei moitteita

Missä oli parantamisen varaa? -

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Istukka jäi sisälleni osittain, siitä seurasi verenmyrkytys, jota seurasi sairaalaeritys kahdenviikon jakso. En saanut poistua huoneestani minnekkään, ainoastaan mieheni sai vierailua uuden perheenjäsenen luona kaksivuotiaan lapsemme kanssa, joka kieltäytyi käyttämästä hissiä kuudenteen kerrokseen. Eristyshuone 2 vkoa ei tehnyt hyvää mielelleni, useasti hlökunta yllätti minut itkemässä, vaikka minulla oli vauva läsnä omassa huoneessani. Olisiko tämän voinut estää tarkemmalla seurannalla istukan poistuessa.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Esikoisemme synnytys oli piiiiiitkä, haastava..ja pelottava 3vrk..ei todellakaan mennyt kuin strömsössä. En kerennyt nähdä esikoistani kuin puoli minuuttia kun hänet kiidätettiin teholle ja minua alettiin hoitaa loppuun... Ennen toisen lapsen syntymää kävin 4 kertaa pelkopolilla, hieno ja eheyttävä kokemus ja niin oli se toisen lapsemme syntymäkin. 08 keskussairaalaan ja 11.30 oli lapsi sylissämme, kaikki meni täysin omalla painollaan. Kyllä siinä päivällisellä toiset emännät katteli että olenko menossa vai tulossa synnyttämästä. Olin vaan että tulossa, kyllä nyt elämä hymyilee. ..jälkeen päin olen miettinyt jännitinkö liikaa esikoisen tuloa, kun en osannut "rentoutua ja "paikat" ei päässy kunnolla avautumaan tämän takia ja sillä kaikki kesti niin pitkään. Hoitohenkilökunta oli kyllä ihanaa ja huolehtivasta. Toivoisin että heillä olisi kuitenkin enemmän aikaa käydä läpi synnytystä heti synnytyksen jälkeen..jos se on ollut pitkä ja haastava ."sokkitilanteinen" synnyttäneelle.

Mitä tekisin itse toisin? - Menisin "synnytysvalmennukseen" ennen esikoista.

Mikä meni hyvin? - Hoitohenkilökunta oli ihanaa ja huolehtivasta.

Missä oli parantamisen varaa? - Olisi mukava jos hoitohenkilökunnalla olisi enemmän aikaa, mutta heidätkin on vedetty aika tiukille.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Neuvolasta, omapuoliso, kaverit, ja tutut.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Esikoisen synnytyksessä ehkä 3nemmän hoitajien läsnäoloa ja että kertovat miten tilanne etenee kun "loppu" meni miten meni..

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ei ensimmäisessä, toisessa synnytys pelotti..koska eka oli "huono" kokemus, tähän auttoi kuitenkin pelkopoli.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Esikoisen..turvallinen mutta pelottava. Toinen, en kokenut pelkoa.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - ..en tiedä..en osaa vastata..

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Minulla todettiin hyvin varhaisessa vaiheessa raskausdiabetes ja vaikka minun kohdalla insuliinihoidosta huolimatta pääsin tosi helpolla, oli ihana huomata kuinka hyvää huolta Suomessa pidetään odottavista äideistä ja seurataan tarkasti vauvan kehitystä. Raskausajalta on pelkästään positiivisia muistoja. Synnytys onkin sitten tarina erikseen. Aika kultaa muistot pitää todellakin paikkansa. Ja tämä varmasti myös on todella ihanan henkilökunnan ansiota. Kiitos vielä heille. Synnytys oli pitkä, ja kun vihdoinkin 15 tunnin jälkeen päästiin ponnistusvaiheeseen oli minulla kuumetta yli 38 astetta. Jokainen voi kuvitella, että suoritat elämäsi raskainta fyysistä suoritusta ja siihen lisätään päälle korkea kuume. Voimat loppuivat, ja poika autettiin imukupilla maailmaan. Aika pian huomattiin, että istukka ei irtoa paineluista ja lääkkeistä huolimatta. Sain pieneksi hetkeksi pojan rinnalle ennen leikkaussaliin menoa. Onneksi mieheni oli synnytyksessä mukana ja poika oli hänen sylissä turvassa. Oma tajuntani laski ennen leikkaussaliin menoa ja ainoat jäljellä olevat voimani käytin hereillä pysymiseen. Istukan käsin poistamisen jälkeen minut siirrettiin teholle toipumaan muutamaksi tunniksi. Sain nukuttua pätkissä, mutta mielessä pyöri koko ajan mieheni ja poikani. Oli rankkaa ajatella, että he olivat samassa sairaalassa, mutta silti niin kaukana. Vihdoinkin ja viimein viiden tunnin jälkeen pääsin osastolle, ja jo matkalla sinne itkin. Kyyneleitä vain valui, helpotuksesta, rakkaudesta, pelosta, ikävästä. Tunteita oli paljon. Ja kun vihdoinkin sain pojan syliin, tuntui oloni kokonaiselta. Olin uupunut, mutta pieni mies rinnallani oli kaiken sen arvoinen. Kätilöt ja lääkärit kävivät tilannettani läpi koko osastolla olo ajan. Verenhukka oli valtava ja sain lisää verta reilusti, myös rautaa laitettiin tiputuksena. Näin 4,5kk myöhemmin kyneleet nousee edelleen silmiin, päällimmäisenä mieleen tulee kaikki tunteet mitä koin tuona aikana. Ajattelen asiaa tällä hetkellä aivan positiivisena asiana eikä traumoja syntynyt. Olen kuitenkin varautunut, että mahdollisesti toisen raskauden aikana joudun käymään tätä uudestaan läpi.

Mitä tekisin itse toisin? - En olisi voinut tehdä mitään toisin.

Mikä meni hyvin? -

Missä oli parantamisen varaa? -

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Kätilöille

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Viisi raskautta, kaksi lasta

Mitä tekisin itse toisin? - Pyrkisin rentoutumaan jo hyvissä ajoin ennen synnytystä hengitys- ja joogaharjoituksilla. Synnytys ei edisty jos lantion lihakset ovat jännittyneinä.

Mikä meni hyvin? - Toisessa synnytyksessä kättilöt pyrkivät aktiivisesti ehdottamaan vaihtoehtoisia kivunlievitysmenetelmiä kun en epiduraalia halunnut. Toinen synnytys oli piiiitkäästä kestosta huolimatta eheyttävä kokemus.

Missä oli parantamisen varaa? - Neuvolapalveluita on karsittu liikaa. Lisäksi se, ettei neuvolasta tavoita kerään kuin arkiamuisin, ja silloinkin vasta puhelimesta jonotuksen jälkeen, on iso heikennys. Myös keskenmenojen jälkeistä tukea tulisi tarjota aktiivisemmin.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain tukea omalta puolisoilta, ensi ja turvakodin vapaaehtoisdouluilta, perheneuvolan psykiatriselta sairaanhoitajalta, omalta neuvolan hoitajalta sekä synnytyspelkopolin kättilöltä.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain tukea kivunlievitysmenetelmien valintaan. Myös sanallisesta tsemppauksesta oli apua. Tukea sain puolisoilta, vapaaehtoisdoulualta sekä hoitohenkilökunnalta. Kumpi olisin saanut samanlaista tukea ensimmäisessä synnytyksessä.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Molempia raskauksia varjosti huoli lapsen menettämisestä. Ensimmäisessä raskaudessa oli taustalla lähes vuoden toive ja raskauden yrittäminen. Toista raskautta edelsi kolme keskenmenoa, joiden käsittely oli varmasti vielä kesken.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Raskausajan pelko lapsen menettämisestä oli läsnä synnytykseen liittyvissä ajatuksissa. Olin myös huolissani siitä, mahtuuko lapsi syntymään alateitse. Tätä huolta ei ehkä terveydenhuollossa oteta oikein todesta. Ensimmäisen lapsen synnytys eteni kovine kipuineen toista nopeammin. Ensimmäisessä synnytyksessä koin kättilön asenteen ikäväksi ja työkeäksi. Tämä synnytys päättyikin lapsen ulos auttamiseen imukupilla ja oma toipuminen kesti pitkään. Toinen synnytys meni onneksi huomattavasti paremmin. Minua kuunneltiin. Koin saavani tukea ja kannustusta niin puolisoilta, doulalta kuin hoitohenkilökunnaltakin.

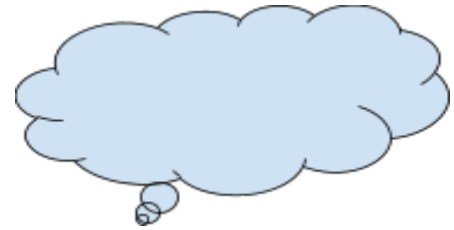
Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Neuvolan hoitajille. Huolimatta kiireestä ja neuvolakäyntien vähentymisestä, tekevät nämä henkilöt todella hyvää ja tärkeää työtä.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Oma synnytykseni oli niin ihana ja en voi olla kuin kiitollinen jokaisesta hetkestä mitä kättilö ja hoitajat tekevät ❤️ kuopus syntyi peloista huolimatta osaavan hoito henkilökunnan ansiosta täydellisesti tähän maailmaan. Nyt odotan jo kolmatta saapuvaksi marraskuussa ja innolla odotan että pääsen taas niin ihanaan henkilökunnan hoiviin ❤️ teette arvokasta ja Ihanaa työtä.

Mitä tekisin itse toisin? -

Mikä meni hyvin? -

Missä oli parantamisen varaa?-

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? -

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? -

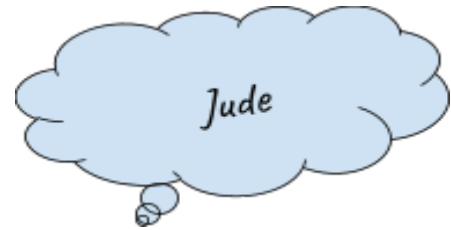
Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Raskausaikana tuli aika monta ultraa koska minulla oli raskausajan diabetes. Synnytys sujui aika hyvin, ei ole synnytyksestä sen kummempia muistikuvia kuin että itsellä meinasi usko loppua kesken moneen kertaan ja puoliso tsemppasi oikein hyvin. Hieman parannettavaa synnytys salissa olisi huomioida äidit joilla on paniikkihäiriö koska minulle sanottiin muutamaa otteeseen synnytyksen aikana asioita mitkä ei varsinaisesti auta mitenkään paniikin laantumiseen.

Mitä tekisin itse toisin? - En sinäänsä toisin mutta sanoisin suoraan että on paniikkihäiriö.

Mikä meni hyvin? - Melkein kaikki

Missä oli parantamisen varaa? - Kuten yllä sanottu huomioida vähän enemmän paniikkihäiriön omaavia ja muutenkin ehkä vähän hienovaraisempaa tekstiä.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Ihan tarpeeksi sain tukea

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Puoliso tuki oikein hyvin.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Niin turvallinen olo kuin paniikkihäiriöisellä voi olla

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Neulapelko

Haluatko lisää lapsia? -En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - En tiedä

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Raskaus eteni normaalisti ilman suurempia vaivoja. Perätilan vuoksi suunniteltu sektio, johon sain vaihtoehtoja ja tietoja riittävästi. Sektio sujui hyvin ja kivuitta. Palautuminen siitä supernopeaa. Synnyttäisin mieluummin vaikka seuraavankin sektiolla, jos siihen lääketieteelliset perusteet

Mitä tekisin itse toisin? - En mitään

Mikä meni hyvin? - Raskausaika oli helppo ja kiva. Sektio myös uskomattoman kiva ja miellyttävä kokemus. Ei lainkaan pelotteluiden ja kauhutarinoiden vertainen.

Missä oli parantamisen varaa? - Heräämöstä olisi ollut kivempi päästä pikaisemmin osastolle. Olisi laskettu aiemmin, mutta osastolta hakijan odotteluun meni puoli tuntia.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Neuvolan, tuttavien ja ystävien tuki. Perheeksi valmennusta kaipasin, joka ei tpteutujut koronan vuoksi.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain tarvittavan tuen ja informoinnin. Oli turvallinen olo.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Korona huoletti hiukan, mutta muuten ei pelkoja.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Rauhallinen ja hallittu sektio. Luotin ammattilaisiin.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Lks naistenklinikka

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Kun maailmasta katosi kaikki kauneus

Mitä tekisin itse toisin? - En hyväksyisi lääkärin määräystä tableteilla käynnistyksestä. Pitäisin pääni toiveideni suhteen. Valitsisin eri synnytyssairaalan tai synnyttäisin kotona.

Mikä meni hyvin? - Ei mikään

Missä oli parantamisen varaa? - Kaikessa. Potilaan toiveiden kuuntelussa/lukemisessa. Potilaan seurannassa käynnistyksen aikana. Potilaan kohtaamisessa menetyksen keskellä.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Raskauden aikana neuvola tuki hyvin. Raskaus oli helppo enkä olisi tarvinnut tukea enemmän.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Synnytyksessä ollut kätilö oli ihana ja ammattitaitoinen. Hän tsemppas ja kohteli erittäin hyvin henkisesti vaikeassa synnytyksessä. Käynnistysvaiheessa mukana olevat kätilöt, ja lääkärit oli epäasiallisia ja töykeitä.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Raskausaika oli turvallinen ja onnellinen. Tietysti pelkäsin lapsen ja puolison menettämistä nyt tai vuosien päästä. Synnytys ei pelottanut.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Lapseni kuoli synnytyksen käynnistykseen. Halusin luonnollisen synnytyksen, ei käynnistystä, mutta toivettani ei kunnioitettu. Synnytys ei ollut meille kummallekaan millään tavalla turvallinen. Käynnistystabletin vuoksi kohtunikin olisi voinut olla vaarassa vaurioitua.

Haluatko lisää lapsia? -

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Synnytys

Mitä tekisin itse toisin? - En kai mitään.

Mikä meni hyvin? - Koko synnytys.

Missä oli parantamisen varaa? - Vesisyntytyksen huoneen ilmanvaihdossa, toki vedontunne ei ole hyvä, eli jos ilmanvaihto olisi säädettävä, esim. huoneessa olevan henkilömäärän mukaan?

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Hyvää tukea, toki eräs lääkäri olisi voinut kehittää empatiataitojaan. Tunnetaidot, läsnäolotaidot ja kuuntelutaidot koulutuksessa kunniaan!

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Hyvää ja ihanaa tsemppausta!

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Turvalliseksi. Huolia sai purkaa neuvolassa, jos tarve oli.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Perinteinen epätoivonhetki kuuluu asiaan, kunhan yleisö on luottavainen. Sairaalassa tietää olevansa parhaan mahdollisen ammattiavun piirissä.

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Kätilöille synnytysosastolla ja lastenhoitajille ja kätilöille vuodeosastolla, jotka ihastelevat, kuinka ihana vauva on ja keuhvat synnyttäjää!

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Sain esikoiseni keväällä 2021.

Mitä tekisin itse toisin? - Yrittäisin olla ressaamatta alku raskaudessa.

Mikä meni hyvin? - Synnytys ja loppuraskauden seuranta äitiyspolilla. Pelkopolilla käynti

Missä oli parantamisen varaa? - Neuvola käyntejä enemmän ja ultria, jossa selviäisi että kaikki on vauvalla hyvin. Mielestäni pitäisi enemmän myös kertoa jo raskaus aikana vauvan unesta ja esim valveillaolo ajoista. Mielestäni myös neuvola lääkäreiden tulisi olla erikoistuneita lapsiin tai naistentauteihin, sillä mielestäni terveyskeskuslääkäri ei ole riittävän pätevä hoitamaan raskaana olevaa naista tai vauvaa. Ainakaan itse en ikinä saanut heidän lääkäri käynneiltä mitään irti. Mielestäni pelkopolin tyyppinen keskustelu hetki olisi hyvä tarjota kaikille jossain vaiheessa raskautta, varsinkin ensisynnyttäjille. Lisäksi on outoa, että pelkopolille pitää pyytää lähete jo alkuraskaudessa, koska ei sitä voi tietää alkaako synnytys pelottavaa myöhemmin. Onneksi ehdin saada kuitenkin ajan vaikka pyysinkin lähetettä "liian myöhään "

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Pelkopolille pääsy oli todella hyvä juttu. Rauhoitti paljon mieltä kun sai keskustella ammattitaitoisen ja empaattisen henkilön kanssa tulevasta synnytyksestä ja siihen liittyvistä peloista.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Sain ammattitaitoista, empaattista ja rauhallista tukea ja apua synnytyksessä omalta kättilöltä. Synnytys kesti pitkään, joten miehelle olisi kaivannut ruokaa sairaalan puolesta, kun ei ollut mahdollisuutta lähteä käymään kaupassa.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Melko turvalliseksi. Alku ja keskiraskaudessa oli paljon pelkoa vauvan menettämisestä ja keskenmenosta, jota olisi helpottanut kovasti jos ultria olisi ollut useammin. Loppuraskaudessa minua tutkittiin viikoittain äitiyspoliklinikalla raskausdiabeteksen vuoksi, joka oli hyvä ja rauhoitti mieltä kovasti.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Erittäin turvalliseksi ihanan kättilön ansiosta. Oli pelkoja mutta ne helpotti ammattitaitoisen kättilön ansiosta

Haluatko lisää lapsia? - Kyllä

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Kiireellinen hätäsektio täysin turhaan raskauden ollessa jo reilusti yli lasketun ajan

Mitä tekisin itse toisin? - Tekisin synnytystapa-arvion ja sen myötä suunnitellun sektion. Synnytystapa-arvion voisi tehdä useammalle ensisynnyttäjälle äitipolilla etenkin jos vauva on iso ja/tai raskaus on kestänyt reilusti yli lasketun ajan.

Mikä meni hyvin? - Kiireellinen hätäsektio oli todella nopea toimitus ja leikkaava lääkäri osasi asiansa. Lääkäri tuli herättyäni myös kertomaan toimenpiteen sujumisesta. Todella taitava lääkäri.

Missä oli parantamisen varaa? - Synnytys kesti 32 tuntia käytännössä turhaan. En pysty synnyttämään. Jos tämä olisi tsekattu aikanaan, ei olisi tarvinnut kitua turhaan, yrittäen jotain mihin ei koskaan edes kykene, eikä vauvaparka olisi joutunut hengenvaaraan.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - En saanut tukea, koska raskauden kesto arvioitiin jatkuvasti uudelleen ja laskettua aikaa siirreltiin. Neuvolan terveydenhoitaja oli tästä hieman huolissaan ja hän totesikin, että raskauden kesto olisi syytä arvioida heti mahdollisimman oikeaksi, jotta tietyille viikoille sijoittuvat tutkimukset olisivat luotettavia. Kävin sitten yksityisellä varhaisultrassa ja tämä tutkimus antoi luultavasti oikeimman tuloksen. Ihan mielelläni maksoin lasketun ajan selvittämisestä, mutta voisihan sen ilmaiseksikin saada kerralla oikein ihan kunnallisella puolella.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kätilö teki kaikkensa siinä hetkessä. Olisi ollut toki hyvä, jos sellaista hetkeä ei olisi ollut lainkaan.

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Turvallisiksi, mutta turhauttavaksi. Mistään neuvolan perhevalmennuksista ei ole minkään sortista apua. Lisää laitteita, tutkimuksia ja lääketieteellisiä resursseja kiitos. Paskanpuhuminen jossain odottavien äitien perhe-ryhmissä ei auta ketään. Tutkimukset ja tutkittu fakta raskaudesta, synnytyskyvystä ja vauvan voinnista lieventävät huolia.

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Taisin kysyäkin, kuolemmeko vauvan kanssa molemmat. Se ei kaukana ollutkaan. Vieläkin odotellaan, tuleeko lapselle jotain ongelmia synnytyksessä tulleesta hapenpuutteesta. Tiedän, että tutkimukset ovat kalliita ja suunnitellut sektiot maksavat enemmän kuin alatiesynnytykset. Eniten maksaa kuitenkin täysin turha kiireellinen hätäsektio ja kalliiksi tulee myös erityisopetus, jos tätä hapenpuutteen johdosta tarvitaan. Kannattaako lapset riskeerata? Pitäisikö tällaiset vammat pyrkiä estämään ennemmin kuin maksaa seurauksista?

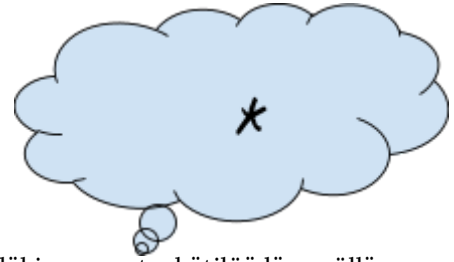
Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Muille turhia hätäsektioita LKS:ssa kärsineille äideille, joiden kanssa olen jakanut jo tarinani

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2000-2009

Tarina: Kuopuksen syntymästä on kohta 14 vuotta. Muistelen vieläkin synnytyskättilöä lämmöllä. Siihen aikaan ei ollut LKS:ssa aina niin kovin äitiystävällistä apua synnytyksessä saanut. Tämä synnytys kolmesta oli kuitenkin poikkeus. Ensimmäistä kertaa koin, että saan itse päättää asioista. Sattui vielä olemaan kiireinen päivä ja kättilö joutui yksin hoitamaan ponnistusvaiheen ja jälkeiset. Sain mm. itse päättää, mittaako hän ensin lapsen vai hoitaa minut. Sovittiin, että vauva saa makoilla rinnallani siihen saakka, että istukka oli syntynyt ja paikat ommeltu. Ensimmäistä kertaa sain myös käydä suihkussa synnytyssalissa ja kävellä osastolle.

Mitä tekisin itse toisin? - Tässä synnytyksessä en mitään.

Mikä meni hyvin? - Koko synnytys.

Missä oli parantamisen varaa? -

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Minulla oli sama, n. 55v maalaisjärjellä varustettu terveydenhoitaja kaikissa kolmessa raskaudessa ja lapsineuvolassa. Olisipa hänenlaisiaan vielä.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Kättilö antoi minun kokea itsemääräämisoikeuden toteutumisen ensimmäistä kertaa synnytyksessä. Hän oli myös ammattitaitoinen ja rauhallinen.vauva syntyi kasvot edellä ja ponnistusvaihe oli työläs, sin juuri oikeanlaista tsemppiä jaksakseni.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Pelko sikiön kuolemista kohtuun oli loppuaikana usein läsnä.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Hyvin turvalliseksi. Synnytys oli kolmas ja tiesin, mitä on odotettavissa.

Haluatko lisää lapsia? -

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Neuvolan maalaisjärkiselle terveydenhoitajalle.

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 1980-1989

Tarina: Ensimmäisemme syntyi ihan normaalisti, ehkä. Hän ei meinannut tulla ollenkaan ja siinä sitten oltiin jo imukupin kanssa ottamassa hänet maailmaan. Mikä tai missä vika, minussako, väsymyö vai lääkitys voimat vei. Muutama tunti synnytyksestä lapsi tuli syömään ja siinä ihmettelin hänen epätasaista hengitystä, sinisiä huulia. Outoa. Sanoin lasta pois syömästä tulleelle hoitajalle, että hengittäkö lapsi oudosti ja miksi huuletkin noin siniset. Samantien hoitaja lähti lapsen kanssa ja vähän ajan päästä tultiin sanomaan, että lapsi viedään lastensairaalaan, joka oli silloin joen toisella puolella. Muistaakseni jo illasta taikka heti seuraavana aamuna lasta pääsi katsomaan sairaalaan ja itse pääsinkin sitten myös sinne nukkumaan ja olemaan hänen kanssaan. Tulehdusta keuhkoissa tai jotain sen suuntaista hänellä oli. Antibioottia ja happikaappia ja keltaisuuteen vielä hoitoa. Kotiin päästiin kuitenkin aiemmin kuin muut samaan aikaan synnyttäneet, kun hän tokeni kaikesta nopeasti. Hyvä hoito, oikeat lääkkeet.

Mitä tekisin itse toisin? - Yrittäisin olla tolkumpiko. Nukkuisinko enkä jännittäisi niin. En tiedä.

Mikä meni hyvin? - Lapsi syntyi ja ajattelin heti synnytyksen jälkeen, että seuraavalla kerralla menee paremmin.

Missä oli parantamisen varaa? - Tietoa etukäteen ja synnytyksen aikanakin enemmän. Ehkä olin liikaa yksin, en tiedä. Arvaus vain.

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Neuvola oli hyvä, terveydenhoitaja ihan huippu. Ehkä toisen raskauden aikana enemmän tietoa mahdollisista työpaikalla käytettävien aineiden vaarallisuudesta.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Muistelisin, että pyydettiin vaan nukkumaan illalla, kun menin synnyttämään. Annettiinkohan vielä jokin lääkekin yöksi, mahdollisesti. Läsnäoloa ja neuvoa, olisin varmaankin tarvinnut, että mitä missäkin vaiheessa tapahtuu. Muistelisin, että olisin ollut yksin ja tokkurassa ja sitten tulikin jo ns.hätä. Oliko osastolla ruuhkaa vai miksi tilanne oli tuo.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Hyvä oli, huolehdittiin.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Outo oli tilanne, eriskummallinen.

Haluatko lisää lapsia? -

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Olin saanut ensimmäisen lapseni yli vuosikymmen aiemmin. Toivottuna, odotettuna. Valmistauduin synnytykseen, mutta lievä raskausmyrkytys laitteli kapuloita rattaisiin. En kuitenkaan osannut valmistautua siihen, että esikoiseni syntymä tapahtuisikin täytenä yllätyksenä, äitiyspolin kontrollikäyrillä makoilun päätteeksi. Leikkaussaliin mentiin juoksujalkaa ja olo jäi kaoottiseksi ennen kuin filmi sammui. Kuulin sydänäänten hidastuvan ja katoavan vielä kuukausien päästäkin, vaikka sainkin nukutuksesta herättyäni terveen vauvan syliini. Piti olla kiitollinen, ja tietysti olinkin, kaikkihan meni lopulta hyvin.

Nyt odotin toista lastani. Kauan toivottua, monien pettymysten ja raskaiden vaiheiden jälkeen. Ensimmäisen hätäsektion jälkeen en pelännyt synnytystä itsessään, vain vauvan menettämistä. Jälleen valmistauduin synnytykseen, ja minulla oli vain yksi toive: tilanne olisi rauhallinen ja saisin vauvan rinnalle heti sen synnyttyä. Vaan kuinka kävikään... tälläkään kertaa en ehtinyt synnytyssaliin asti, kun minut juoksetettiin leikkuriin, sydänäänet putosivat taas. Pelkäsin pahinta, en uskonut että voisi olla niin hyvä tuuri, että vauva selviäisi tälläkin kertaa. Juuri ennen nukutusta kuulin kuitenkin pienen hetken sydänääniä monitorista, jolloin uskalsin uinahtaa.

Molemmissa yllättävissä tilanteissa tapahtumat etenivät todella nopeasti. Yllätyksellisyys pisti synnärin ja leikkurien prosessit ja mukana olleet henkilöt koetukselle, vaikka toki näitä tilanteita varten on harjoiteltu. Sujuvuus ja tarkkaan harkitut roolit näkyivät etenkin tuoreessa hätäsektiossa. Kiireestä, juoksevista jaloista ja ilmassa kaikuvista käskyistä huolimatta tunsin olevani hyvissä käsissä, enkä pelännyt omasta puolestani. Vaikka fokus oli vauvassa, minua säikähtäneenä äitinä ei unohdettu. Eikä unohdettu paikalle hieman myöhässä ennättänyttä isääkään, jolle kerrottiin tapahtumista, ja joka pääsi pian jo sylittelemään vauvaa. Iso merkitys toipumiselle olivat myös seuraavina päivinä vuodeosastolla käydyt kiireettömät keskustelut leikkauspäätöksen tehneen lääkärin ja minut vastaanottaneen kättilön kanssa.

Myös turvattomuutta herättävä, kaikkia yllättänyt tilanne voidaan hoitaa turvallisesti ja luottamusta luoden. Sitä potilasturvallisuus minulle on.

Mitä tekisin itse toisin? - En mitään, ammattitaitoisten osaajien ansiosta sain kaksi tervettä vauvaa.

Mikä meni hyvin? - Hätäsektiota edeltäneet minuutit siinä suhteessa, miten asiat sujuivat.

Missä oli parantamisen varaa? -

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Hyvää keskusteluapua synnytyspelkopolilla, ja tietoa loppuvaiheen tiiviissä seurannassa äitiyspolilla. Kukaan ei odottanut, että hätäsektio tulisi toistamiseen, jolloin siihen ei voinut valmistautua.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Olin nukutettuna, ei tarvetta tuelle.

Miten turvalliseksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Pelkäsin menettäväni vauvan, mistä puhuin synnytyspelkopolilla ja pariin otteeseen äitiyspolin ja neuvolan käynnillä. Sain hyvää tukea ja rauhoittavia keskusteluja.

Miten turvalliseksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Hätäsektiotilanne luo turvattomuutta, mutta henkilökunnan osaavien otteiden ansiosta en pelännyt omasta puolestani - vain vauvan.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? - Synnytyspelkopolin kätilöille

Tarinankertojana äiti

Tarina ajoittuu vv. 2010-2021

Tarina: Esikoiseni raskaus alkoi puolen vuoden yrittämisen jälkeen. Raskaus oli helppo, pahoinvointia oli kohtuullisesti. Paastoverensokerit oli koholla ja seurailin loppuraskauden ja söin tarkemmin. Raskaus oli jo toista viikkoa yli lasketun ajan kun synnytys päätettiin käynnistää. Ensin cytoteceillä, sitten ballongilla. Ballongi asennettiin käynnistyksen toisena päivänä aamupäivällä ja se tuli pois jo iltapäivällä. Pääsin altaaseen ja sieltä synnytyssaliin, jossa kalvot puhkaistiin. Oksensin useasti avautumisvaiheessa, yritin käyttää ilokaasua mutta en kokenut sitä hyväksi, sain epiduraalin. Synnytys vaan ei edennyt, avautuminen alkoi ottaa takapakkia ja vauvalle laitettiin anturit päähän ja vointia tutkittiin monesti yön aikana. Kun synnytys oli kestänyt jo yli 12 tuntia, päivystävä lääkäri teki päätöksen että aamuvuoroon tuleva lääkäri tekee kiireellisen sektion. Olin oksentanut yön, odottanut milloin voin ponnistaa, olin tipassa ja vauvan pää oli vinossa eikä se aikunut syntyä. Mies pääsi mukaan leikkaussaliin. Maatessani valmisteltavana tärisingin kuin horkassa, sain spinaalin ja tärisingin hellitti. Makasin leikkauspöydällä ja tunsin liikkeenä kun vatsaani operoitiin, viimein vauva oli ulkona mutta meni hetki ennen kuin se äännähti. Se hetki ennen parkaisua oli pitkä, mutta pelko unohtui kuin hänet tuotiin näytille. Tummat silmät tapittivat takaisin ja totesin että kyllä hän on meidän näköinen kaveri. Mies pääsi kättilön kanssa punnitsemaan ja pesemään vauvaa kun itse jäin parsittavaksi. Silloin tunsin oloni yksinäiseksi. Minut karrattiin heräämööön ja tuntui että meni ikuisuus ennen kuin viimein pääsin osastolle ja sain vauvan viereeni. Halusin imettää ja onneksi se alkoi sujua heti ja maito alkoi nousta pian.

Toinen raskaus oli pitkään toivottu ja useiden keskenmenojen jälkeen viimein keltarauhashormonin tuella raskaus eteni. Pelkäsin alitajuisesti koko raskauden ajan. Tällä kertaa radi oli pahempi, jouduin piikittämään iltaisin insuliinia. Koin että neuvolapalvelut olivat 6 vuodessa heikentyneet, th:t vaihtui ja tuli monia tilanteita että luottamus horjui. Ja tuntui että kukaan ei todella enää ollut kiinnostunut kun kyseessä ei ollut enää ensikertalainen. Olin toivonut esim. Radin vaikutusten kertomista mm. Suun terveyteen. Myöhemmin olen saanut kuulla että radi on vaikuttanut tosi pahoin hampaisiini. Neuvolassa ei osata tai ei ehdi myöskään vatsalihasten erkauma-asioissa neuvoa. Raskaus sujui radia lukuunottamatta hyvin, vatsa vaan kasvoi todella isoksi ja se pahensi erkaumaa, joka oli jäänyt jo esikoisen raskaudesta. En kokenut tässä raskaudessa säännöllistä liikuntaa mukavaksi ja vaikka raskaudet olivatkin melko helppoja, en nauttinut ajasta vaan koin sen pakolliseksi pahaksi joka piti sietää. Tällä kertaa kävin lasketun ajan lähellä jäsenkorjaajalla. Pari päivää sen jälkeen alkoi supistukset. Valvoin yön kuulostellen ja laskien supistusten tiheyttä, lopulta soitin aamulla sairaalaan, sen jälkeen hälytin mummon esikoisen luo ja lähdimme miehen kanssa sairaalaan. Siellä olin tarkkailussa, mutta en ollut kovin paljoa vielä auki. Kävimme kävelyllä ja kahvilla ja siirryin huoneeseen käyrälle. Supistuksia tuli tiheämpään ja pyysin kipulääkettä, että voisin nukahtaa hetkeksi. Torkuin horroksessa kun makoillessani yhtäkkiä kuulin plop äänen, nousin ylös ja kävelin vessaan, lapsivettä alkoi tihkua. Palasin sänkyyn ja hälytin kättilön, supistukset olivat kipeät ja minua lähdettiin viemään synnytyssaliin. Soitin miehelle, joka oli lähtenyt käymään kotona, että saisi lähteä takaisin. Supistukset tulivat yhtenäisinä aaltona kipeinä ja halusin epiduraalin, joka laitettiin pian. Ilokaasua en taaskaan voinut käyttää, tuntui että alkaa oksettaa. Siitä alkoi pitkä taival, joka tuntui välillä esikoisen syntymän uusinnalta. Kättilö ei antanut minun syödä koska halusi varmistaa lääkäritä olenko menossa sektioon. En missään nimessä ollut valmis siihen, onneksi lääkäri oli sitä mieltä että vauvan vointi salli odottaa vielä. Epiduraalin teho tuntui loppuvan pian ja ennen kuin sain uuden annoksen olin siinä välissä aina taas todella kipeä. Olin valvonut jo kaksi yötä, en ollut syönyt, olin tipassa ja lämmöt oli koholla. Kättilö katosi salista usein eikä ollut läsnä.

Kun viimeinenkin sentti oli kadonnut, sain luvan ponnistaa kun siltä tuntuisi. En ollut kokenut ponnistus aihetta, en päässyt rytmiin, välillä tuntui että supistukset piti tarkistaa käyrältä. Kätilön työvuoro oli loppumassa ja hän tuntui odottaneen että vauva syntyy vuoroon tulevien kätilöiden auttamana. Rutistin vauvan maailmaan ja jäin tuijottamaan isoa vauvaa, jolla oli napapanuora kaulan ympärillä. Lopulta vauva parkaisi, isä sai leikata napanuoran, napanuora oli todella pitkä, metrin mittainen. Kätilö lähti ja uudet parsivat minut kasaan. Sain vauvan rinnoille ja imetin heti vauvaa joka hamusi tissiä ja imi pitkät tovit. Olin todella poikki, mies ei uskaltanut jättää minua yksin joten kätilö kävi punnitsemassa ja pesemässä vauvan. Kävin suihkussa viimeisillä voimilla ja pötkötin keinutuolissa voimattomana. Vauva tuotiin takaisin ja se nukkui kärryssä. Lopulta siirryimme osastolle, jossa alatiesynnytyksen aiheuttamat peräpukamat olivat todella kivuliaat. Inhosin olla osastolla, en kyennyt lepäämään kunnolla ja vauvaa tarkkailtiin verensokerin takia. Lopulta pääsimme kotiin ja siitä toipuminen ja yhteiselo kunnolla alkoi.

Mitä tekisin itse toisin? - Liikkuisin enemmän raskauden aikana

Mikä meni hyvin? - Vauvat ovat olleet terveitä

Missä oli parantamisen varaa? - Toisen synnytyksen kätilön läsnäolossa ja uuden tilanteen kohtaamisen auttamisessa

Minkälaista tukea sait raskauden aikana? Mitä tukea olisit kaivannut? - Moni asia piti itse selvittää. Ekassa raskaudessa palvelu oli tosi hyvää, toisessa ei kovin kummoista. Th:t vaihtui ja luottamus ei oikein päässyt syntymään.

Minkälaista tukea sait synnytyksessä? Mitä tukea olisit kaivannut? - Ensimmäisessä synnytyksessä kätilö oli läsnä ja teki kaikkensa ja enemmän. Tunsimme molemmat olevamme turvallisissa käsissä vaikka synnytys lopulta tapahtui kiireellisellä sektiolla. Toisessa synnytyksessä kätilö ei oikeastaan ollut juurikaan läsnä, ei auttanut eikä antanut neuvoja, oli haluton viemään synnytyksen loppuun ja häipyi heti kun napanuora oli katkaistu ja vuoroon tulleet olivat salissa. Yö oli pitkä ja kätilö pelotteli sektioon menolla, viimeisin asia mihin halusin joutua uudelleen. En kokenut että olisin voinut kertoa toiveitani kätilölle, hän oli vähän pelottava.

Miten turvallisiksi koit raskausaikasi? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Esikoisen raskauden aikana sain kaiken avun ja neuvon mitä kaipasin, toisessa en kokenut voivani luottaa neuvolaan. Mutta radin takia raskautta seurattiin naisten puolilla, siellä koin olevani hyvissä käsissä ja sain neuvoja ja apua.

Miten turvallisiksi koit synnytystapahtuman? Oliko sinulla huolia tai pelkoja? - Ekassa koin turvallisiksi, toisessa koin että en hallinnut mitään, enkä osannut eikä minua kätilö auttanut tarpeeksi.

Haluatko lisää lapsia? - En

Kenelle antaisit "Maailman paras vanhemmuuden tukija" -palkinnon? -

